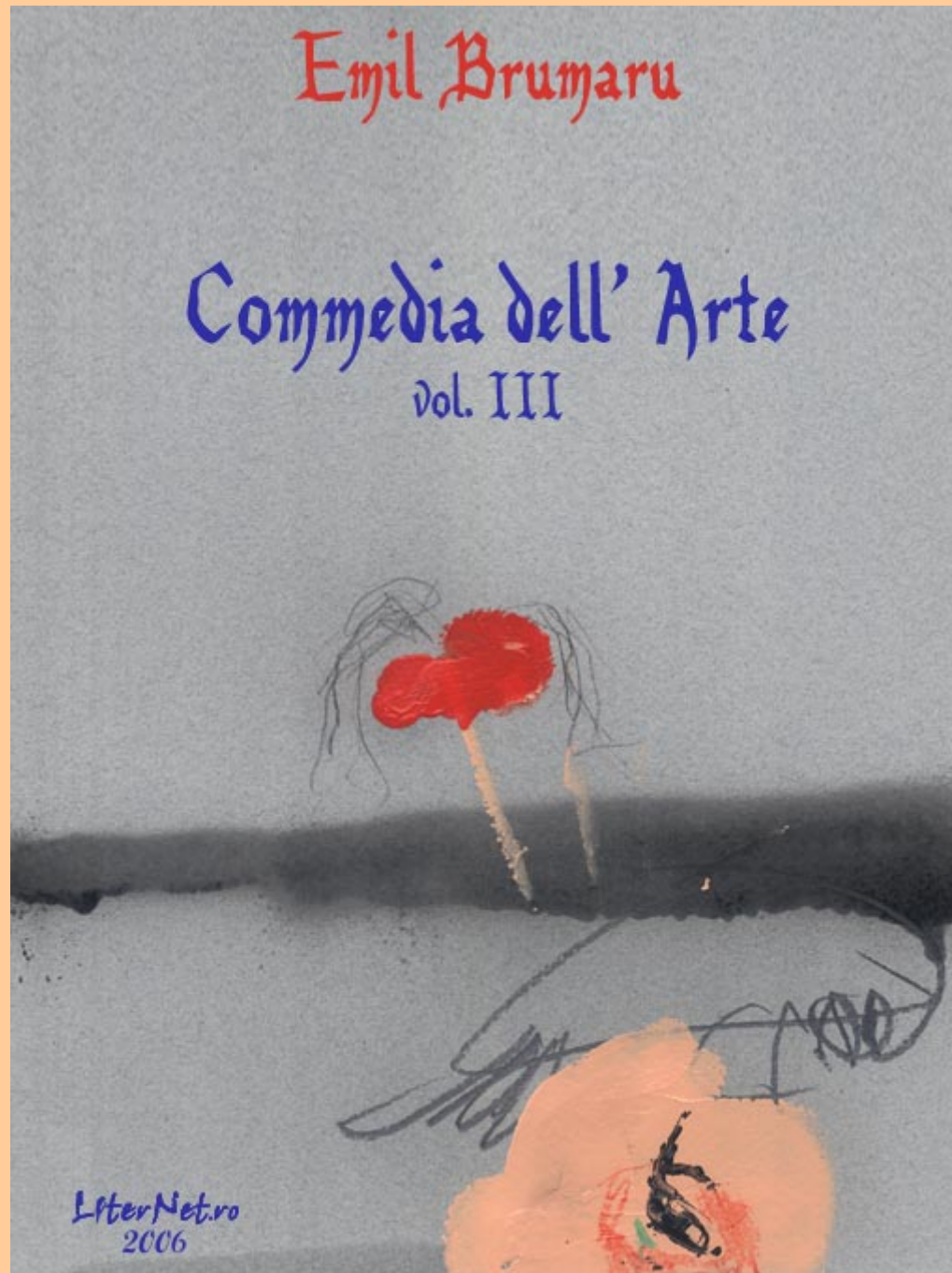

Emil Brumaru

Commedia dell' Arte
vol. III

LiterNet.ro
2006

»

EMIL BRUMARU

COMMEDIA DELL'ARTE

Redactor: Manuela Andrei

Ilustrații (coperta și carte): © 2006 Mihaela Șchiopu

Text: © 2006 Emil Brumaru

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2006 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader. Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea, sau comercializarea acestei versiuni, fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10 volum: 973-7893-85-9

ISBN-13 volum: 978-973-7893-85-7

ISBN-10 serie: 973-7893-83-2

ISBN-13 serie: 978-973-7893-83-3

Editura LiterNet

<http://editura.liternet.ro/>

office@liternet.ro

«

Cuprins

»

CUPRINS

RUINA UNUI SAMOVAR (1983).....	8
***.....	9
CHIUITURĂ	9
RUGĂCIUNE	10
SCRISOARE	11
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI	11
DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ.....	13
DRAGOSTE NEMĂRTURISITĂ	14
SONET.....	14
SFAT.....	15
SCRISOARE	15
BALADĂ.....	16
CHIUITURĂ	17
CÎNTEC DE PIRAT.....	18
BALADĂ.....	19
EPIGRAMĂ	19
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI	20
LAMPĂ.....	20

VIAȚA, MĂRIREA ȘI DECĂDEREA BUL-BUK-ULUI DANTELAT	21
SCRISOARE.....	22
POLICIER	23
SONET	24
SONET	24
BALADĂ	25
CHIUITURĂ.....	26
BALADA PIRATULUI NEGRU.....	27
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI.....	29
SCRISOARE.....	29
CORRESPONDENȚĂ	30
SONET	30
NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI.....	31
SONET	31
DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (1998).....	32
DEODATĂ	32
JURNAL	33
DESCÎNTEC.....	33

<i>DARE DE SEAMĂ SCRISĂ C-O CLAMĂ, CĂTRE YVONNE DE BURGUNDIA, UIMIT, PE LA SÎNI, CE ROTUNDĂ-I EA.....</i>	34
<i>DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ.....</i>	36
<i>CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAI (I).....</i>	37
<i>FOAIE NEAGRĂ</i>	38
<i>UN DISTIH CU IZ ETERN PENTRU MAIA MORGENSTERN.....</i>	38
<i>CHIUITURĂ</i>	39
<i>DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV.....</i>	40
<i>CÎNTICEL</i>	40
<i>SCRISOARE</i>	42
<i>RAVAGIILE ALCOOLISMULUI</i>	43
<i>VIAȚA ȘI MOARTEA REPARATEI</i>	44
<i>PAISPREZECE VERSURI MACRE</i>	46
<i>SCRIS-AM FIIND MAHMUR FĂRĂ BEC LA ABAJUR</i>	46
<i>SONETUL CAVALERULUI DISTRUS FIIND C-A MÎNCAT HARBUR DUPĂ HARBUR</i>	47
<i>***</i>	48
<i>BALADA TRISTULUI MARCHIZ SCRISĂ CU RÎME PE OGLINZI</i>	49
<i>DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (I).....</i>	50

<i>EPISTOLĂ REÎNTREGITĂ</i>	51
<i>***</i>	51
<i>CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAI (II)</i>	52
<i>DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (II)</i>	53
<i>ALT DISTIH CU IZ ETERN PENTRU MAIA MORGENSTERN</i>	54
<i>SONETUL DE PE INSULĂ.....</i>	54
<i>BOCET TERMINAT ÎN BLESTEM.....</i>	55
<i>PIERROT RĂUTĂCIOS.....</i>	56
<i>YVONNE DE BOURGOGNE.....</i>	57
<i>DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (II)</i>	58
<i>DACĂ VERLAINE.....</i>	58
<i>DESPRE UN FLAUT ȘI NIȘTE OGLINZI</i>	59
<i>ELEGIE.....</i>	61
<i>ELEGIE.....</i>	62
<i>ELEGIE.....</i>	63
<i>ELEGIE.....</i>	64
<i>ELEGIE.....</i>	64
<i>ELEGIE.....</i>	65
<i>ELEGIE.....</i>	65
<i>ELEGIE.....</i>	66
<i>ELEGIE.....</i>	67

<i>ELEGIE</i>	67	<i>AMURGUL EVULUI MEDIU (IV)</i>	82
<i>ELEGIE</i>	68	<i>RANCHIUNA UNEI NOPTI DE VARĂ</i>	83
<i>ELEGIE</i>	68	<i>LOGODNICA SECRETĂ A LUI JULIEN</i>	
<i>ELEGIE</i>	69	<i>OSPITALIERUL</i>	84
<i>ELEGIE</i>	69	<i>EPISTOLĂ DIN REZERVAȚIA NATURALĂ DE</i>	
<i>ELEGIE</i>	70	<i>ÎNGERI</i>	85
<i>ELEGIE</i>	71	<i>COMMEDIA DELL'ARTE (I)</i>	86
<i>ELEGIE</i>	71	<i>COMMEDIA DELL'ARTE (II)</i>	87
<i>ELEGIE</i>	72	<i>PENTRU SUPREMA SERVITOARE</i>	88
<i>ELEGIE</i>	72	<i>LA GLANDA LACRIMALĂ</i>	89
<i>ELEGIE</i>	73	<i>PATRU RONDELURI VECHI PENTRU DIMOVI</i>	91
<i>ELEGIE</i>	73	<i>RUGĂCIUNE LAICĂ</i>	92
<i>ELEGIE</i>	74	<i>POVESTEA UNEI MICI PLIMBĂRI ȘI A UNEI MARI</i>	
<i>ELEGIE</i>	75	<i>DEZVIRGINĂRI</i>	93
<i>ELEGIE</i>	76	<i>ROUĂ CU-N POSPAI DE FLUTURI</i>	94
<i>ELEGIE</i>	77	<i>FRATELE LUI ROBINSON CRUSOE</i>	96
<i>ULTIMA ELEGIE</i>	77	<i>SUBMARINUL EROTIC</i>	96
<i>DIN PERIODICE</i>	78	<i>BERBANȚI, ÎNC-O LECTURĂ</i>	97
<i>DIN „ROMÂNIA LITERARĂ“</i>	78	<i>HAMBARELE LUI MOLL FLANDERS</i>	98
<i>AMURGUL EVULUI MEDIU (I)</i>	79	<i>PERPETUUM MOBILE</i>	99
<i>AMURGUL EVULUI MEDIU (II)</i>	80	<i>CARTE POȘTALĂ (1978)</i>	99
<i>AMURGUL EVULUI MEDIU (III)</i>	81		

((

))

<i>DESCÂNTEC SCRIS PENTRU YVONNE CU UN AC</i>	
<i>TOCIT DE PATEFON</i>	<i>100</i>
<i>IRMOASE FĂRĂ FOLOASE</i>	<i>101</i>
<i>***</i>	<i>102</i>
<i>VERLAINE MI-A SPUS... ..</i>	<i>102</i>
<i>SONET PENTRU YVONNE DE BOURGOINE.....</i>	<i>103</i>
<i>SONETUL DE PE INSULĂ</i>	<i>103</i>
<i>CALIGRAFIILE ACELORAȘI CUVINTE.....</i>	<i>104</i>
<i>CÂNTEC DE IERTARE</i>	<i>107</i>
<i>EPIGRAMĂ AMELIORATĂ (1982)</i>	<i>108</i>
<i>SCRISOARE DE DRAGOSTE</i>	<i>108</i>
<i>SONETUL DE LA CURTEA DE ARGEȘ (1980).....</i>	<i>109</i>
<i>OH, DÎNSA-I ȘI MIREASĂ ȘI ALTAR</i>	<i>109</i>
<i>IUBITEI CE-ȘI PURTA MEDALIONUL GOL</i>	<i>110</i>
<i>SONET NETERMINAT</i>	<i>111</i>
<i>INVITAȚIE.....</i>	<i>111</i>
<i>FLAUT ÎN SOS REMOULADE</i>	<i>112</i>
<i>JURNAL DE ÎNGER</i>	<i>113</i>
<i>SCRISOARE</i>	<i>113</i>
<i>EPISTOLĂ SENTIMENTALĂ</i>	<i>114</i>
<i>EPISTOLĂ RĂUTĂCIOASĂ (1969)</i>	<i>115</i>
<i>MICĂ RUGĂCIUNE PENTRU AJUTAT ORBII (1968)</i>	<i>116</i>

<i>BALADA NEGUSTORULUI DE POSTAVURI.....</i>	<i>116</i>
<i>BASM</i>	<i>117</i>
<i>GIUVAIER MARE ȘI ALB</i>	<i>117</i>
<i>CÂNTEC DE FÎNTÎNĂ.....</i>	<i>118</i>
<i>SFAT</i>	<i>118</i>
<i>CÂNTEC DE NERĂBDARE.....</i>	<i>119</i>
<i>ÎNGERII MĂ TRAG DE MÎINI</i>	<i>119</i>
<i>RUGĂCIUNE LAICĂ</i>	<i>120</i>
<i>DULCI DISTIHURI PENTRU PRIETENII DE TAINĂ.....</i>	<i>120</i>
<i>RUGĂCIUNE LAICĂ</i>	<i>121</i>
<i>CÂNTEC</i>	<i>121</i>
<i>CLIPA CEA SURÎZĂTOARE</i>	<i>122</i>
<i>DIN „CONVORBIRI LITERARE“</i>	<i>122</i>
<i>CHIUITURĂ.....</i>	<i>123</i>
<i>DIN „CONTRAPUNCT“</i>	<i>124</i>
<i>POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ ȘI A</i>	
<i>FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU.....</i>	<i>124</i>
<i>BLESTEM</i>	<i>126</i>
<i>DIN „PLAI CU BOI“.....</i>	<i>127</i>
<i>INFERNALA COMEDIE (1978)</i>	<i>127</i>
<i>SONETUL NR. 3</i>	<i>127</i>
<i>SONETUL 9.....</i>	<i>128</i>

<i>SONETUL 13</i>	128
<i>SONETUL 17</i>	129
<i>SONETUL 19</i>	129
<i>SONETUL 20</i>	130
<i>SONETUL 25</i>	130
<i>SONETUL 42</i>	132
<i>INFERNALA COMEDIE (1978)</i>	132
<i>SONETUL 10</i>	132

RUINA UNUI SAMOVAR (1983)

((

Cuprins

))

Mi-e sufletul împins de rouă
În groapa unui crin adânc.
Mă țin cu mâinile-amîndouă
De marginile lui și plîng.
Nu vreau miresmele să-mi umple
Gura cu fluturi, nici lumini
Să mă îmbrace-n raze scumpe
Cu nasturi ticălos de fini.

Ci îmi doresc o portocală
Mare și grea (oh, pe-ntuneric!)
Ca să mă joc în pielea goală
Cu trupu-i copilin și sferic.

CHIUITURĂ

Leliță,
Paraleliță,
Astăzi o să-mi pun la punct
Archebuza cu rotiță
Și-o să-ți scriu defunct.
Căci cred c-a sosit momentul
Dulcei dup-amieze
Să-ți tai părul cu patentul
Ca să nu mă curenteze.
Și să-ți pup
Cu gura tenul
Și cu sufletul sutienul
Pe care-o să-l rup!

RUGĂCIUNE

Dă-mi rană grea și dulce-n piept
Și-n așternut femeie-amară,

Poate c-așa o să-mi deștept,
Blînd, cîntecul de-odinioară
Spre care-n zori de zi mă-ndrept
Ci nu-l găsesc în nici o seară.

Și-apropie-mi cu mîna ta,
Prinsă-n lumina de amiază,
Un crin curgînd ca o cișmea,
Pune-mi, viclean și crud, de pază
Îngeri frumoși ce pe saltea

Fac dragoste c-o lină groază.
Și lasă-mă să jinduiesc,
Să-mi umplu inima cu-afaceri
Murdare-n rouă, nefiresc,

În moi închideri și desfaceri.
Căci nimănui nu-i trebuiesc
Cuvintele ce mi le maceri.

“

)

SCRISOARE

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femei cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mîna leneșă din minte,
Femei cu sîni licențioși

Umflați de-un înger pneumatic
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femei ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim
Fără speranțe, fără apă,
Cum pe corăbii Gordon Pym
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt.
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt.

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

elefantul
dă
din
trompă
strada
gării
dă
din
pompă
avionul
dă
din
bombă
însă
nimeni
nu
sucombă

“

Cuprins

”

DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ

De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de calești
Înhămînd, la fiecare, șase
Dragi femei cu sîni dumnezeiești
Și-aș porni bezmetic la plimbare
Hățuind voios coapsele mari
Șfichiuite, ca din întîmplare,
Cu biciușca-mi fină de mărar.
Și-aș umbla prin burguri mai tot anul
Ca să-mi vadă lumea echipajul,
Iar pe capră,-n spate, blond, motanul
Mi-ar păzi onoarea și bagajul
C-un rubin în dinți și trei pistoale
Doldora de gloanțe la centură.
Și cînd, înpumate, albe, goale,

Ele, mestecînd zăbala-n gură,
Ar izbi nervoase cu piciorul,
Lin oprit alături de fîntînă
Eu le-aș adăpa cu binișorul
Și le-aș da să pape melci din mînă,
Și le-aș pune oje moi pe unghii
Și în coame tragic centrifuge

Izuri iuți ce-ar răscoli răunchii
Gloatei desmățate care muge.
Și-aș pleca din nou cu spița roasă
De zefiri prin vechile povești.
De-aș avea o sumă fabuloasă
Mi-aș lua o mie de calești!

DRAGOSTE NEMĂRTURISITĂ

Eu miercuri iar am fost la farmacie.
Era o farmacistă
Sensibilă, pedantă, tristă.
Și m-am rugat timid să-mi facă bon.
Ea l-a făcut cu chimic și-a oftat,
Ea a oftat așa, nemotivat;
Și doar făcea cu chimicul un bon!
Și am tușit încet și-am zis pardon...
Eu miercuri iar mă duc la farmacie.

SONET

Ți-am pus piper pisat în așternuturi
Ca să tresari uimită când te culci
Din pat și pijamalele să-ți scuturi
Cu patimă, dorind doar lucruri dulci!

Atunci o să-ți aduc din vechi ținuturi
Mari cozonaci pe care-o să te urci
Gălăgioasă, nuci de zece puduri,
Aluaturi franțuzești, faimoase bulci.

Compoturi limpezi o să-ți torn în ceașcă,
Creme de zahăr ars o să despici
Subtil, lîngă caise–aproape flească,

Pîn' ce sătui de liricul picnic
O s-alungăm motanii din verandă
Ca să dansăm cea mai naivă allemandă...

“

”

SFAT

Nu mai bate cu degetu-n arbori.
Cine știe ce duh te aude.
Scufundată-n tulpina lui caldă,
Te-ar cuprinde cu brațele-i crude.
M-ai uita. N-aș putea nici măcar
Pumnul mic ca pe-un fruct să ți-l mușc
Pofticios dintre frunzele vii.
Fii cuminte. E-n tine un suflet
Jucăuș ca în mingi și copii.

SCRISOARE

Lui Florin Mugur

Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi.
De ce nu vrei prin roua rece
Să fim zburdalnici și nababi,
Poeți în corn de vînătoare
Sunînd, cu pantalon bufant;

Îndrăgostiți pîn' la-mbătare
De Turturica-Diamant,
Să strîngem bale de la vacă
În păhărele de lichior;
Mi-e sufletu-n amurg o troacă
În care foi de varză mor
Și vin motani să beie apă
Și-s fluturi putreziți pe fund;
O, ce n-aș da din nou să-nceapă
În noi copilăria, blînd,

Ca-n fructe moi să ni se-nece
Tristețea și s-ajungem bravi.
Nu-mi scrii, nu-mi scrii și vara trece:
Un camion cu cai bolnavi...

Și placă de bulion
Să-mi ascuți la patefon
Sufletul ca pe-un boston,
De din zori și pînă-n seară,
Surioară, surioară...

BALADĂ

Eram la mare, tebeciști,
Atît de grași, atît de triști
Și stam la bar, nebînd, fumînd,
În pielea albă tatuînd
Durerile și-apoi plîngînd:
De ce exist, de ce exiști?
Femeile cu șoldul gol
Și sufletelul de nămol
Treceau încet, zîmbeau adînc,
Aveau poșetă de oblînc
Și-n fiecare mîn-un țînc
Făcut după un blînd viol.
Tocuri olate la pantofi,
Șini mari ce-ar fi plăcut la grofi,
Talii bătute lin de vînt
Priveam, oftam fără-un cuvînt.
Cît de ciudat că ești, că sînt

În piept cu-același rumen of.
Și tot mai tragic surîdeam
Și stam la bar, nu beam, fumam
Țigări străine, lungi, subțiri.
O, preventorii, amintiri!
De ce mă mir, de ce te miri
Că fluturii trag roua-n ham?

((

))

CHIUITURĂ

Cînd treci prin oraş ca
Zînele prin ceaţă,
 – Pupa-ţi-aş caleaşa
Pe roata din faţă —

Sufletul din mine
lese-n straie fine
Şi-o ia după tine
Pe uliţe pline,

Cu ochii cît ceaşa
Şi fluturi pe coate,
 – Pupa-ţi-aş caleaşa
Pe roata din spate.

“

”

CÎNTEC DE PIRAT

Piratul ce n-avea o mînă
Iubea în taină o balenă
Dar delicat și plin de jenă
Bea whisky cu cealaltă mînă.

Atunci o vampă fără-un sîn,
Fiindu-i foarte veche-amică
Și pe balene purtînd pică,
Îi arătă, dur, cellalt sîn.

Și-astfel piratul fără-o mînă,
Oh, vampei ce n-avea un sîn,
Îi prinse cu cealaltă mînă,
Sub vela trincă, cellalt sîn.

“

”

BALADĂ

Am studiat jurisprudența și cadastrul,
Dar luminozitatea mea de june astru

Fu repede întunecată de femei
Într-un oraș pierdut în nordul Angliei.

Și de atunci străbat oceane-n spume
Bînd catifele, mestecînd lungi gume

Și trimetînd, senin, din naufragii
Îngeri cifrați în sticle drept mesagii.

Iar uneori, cînd valul bate-alene,
Rad cu cuțitul solzii la sirene

Într-un lighean, spre-a fi mai pătimașe,
Și-apoi le bag în butoiașe.

EPIGRAMĂ

O, melancolia
Acelor zile:
Palidul scaun Vasile
Iubea pe masa Maria!

Și-n ce bulion
Își îneca infidela
Strecurătoare Angela
Amorul ei pentru ligheanul Napoleon!

Iar sticla Dumitru
Satisfăcea
Tristețea-i de-un litru
C-o patimă grea.

Astfel, întrucît,
Își băga către seară
O sforicică pe gît
Nemaiscoțînd-o-n afară...

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

orișice
se
poate
bea
am
băut
ieri
o
perdea
vișinie
și-o
traversă
tolănită
pe
sub
trenuri
tandă
moale
și perversă

LAMPĂ

Lampă cu picioru-nalt,
Cin-te-a așezat pe-asfalt
Ziua în amiaza mare
Și-a aprins
C-un chibrit lins
Roua fitilașului
De te vezi pînă-n cellalt
Capăt al orașului?

Lua-te-aș lua la mine-acasă
Să te sui zveltă pe masă,
Nu culcată ci-n picioare
Ca să nu se verse gazul,
Să-ți pup glezna și obrazul
Luminos, din sticlă tare,
Pînă-n șold flacăra-ți moare
Cu miros...

“

”

VIAȚA, MĂRIREA ȘI DECĂDEREA BUL-BUK-ULUI DANTELAT

În roua unui blond havuz
Trăia un pește mult ursuz
Și păduchios și slab de-auz
Ce-și număra mia de scuzi
Din punga pînă la refuz
În roua blondului havuz.

Ci într-o zi, la crepuscul,
Sosi o morsa ca un sul,
La cărți doar chintă și doar ful,
Ea inventase-un mare Bul-
Buk Dantelat pe care nu-l
Ceda decît la crepuscul.

Dar, precum scrie și-n Balzac:
„Vai de picioare cînd nu-i mac,,.

Căci peștișorul cel posac

Bul-Bukul Dantelat c-un ac
Îl mîngîie și-acesta: „Pac!“
(După cum scrie și-n Balzac).

De-atunci prin lume, morsa tristă,
Cu lungi mănuși, plînge-n batistă
Trecuta-i viață de artistă
Ștergînd cu oja de pe listă
Bul-Bukul ce nu mai există,
Îndantelat, prin lumea tristă...

((

))

SCRISOARE

Lui Nichita Stănescu

Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

Cotcodac de prună rece,
Emil stă, Femeie trece
Fleașcă prin bufetul Zimbrul.
(I-aș lipi acestei moapse
Pupăcioase, ca pe-un timbru,
Sufletul meu cald pe coapse!)

Doamne, ce duioase țurțuri!
Mi se face mintea țurțuri
De lumină țiuită,
Turțuri–Tari topiți pe plită...

Oh, Nichita, oh, Nichita
Mă apucă Infinita
Cu o mînă lungă, tristă
Care nici nu mai există...

“

)

POLICIER

Plantă mică și păroasă,
Am în mine o angoasă
De parc-aș fi urmărit
De un ucigaș plătit
Să mă-mpuște
(După-masă, pe la șase,
Cînd tipi deghizați în pluș te
Duc spre, lin,
Zăcătorile de crin)
C-un glonț, în plin univers,
El venind din sens invers
În treni bleu și ochelari
Stacojii,
Pe o ploaie foarte fină
Și-un pistol d-ăl cu surdină
Ce trage prin buzunar
De cazi lat pe trotuar

Și cred toți că „dom'le-i beat“
„Hai să ne-adunăm, copii!“,
Tu fiind decedat...

((

))

SONET

E ora când ciorapu-i mai întins,
Mai leneș, mai ucis de jartieră,
Când, indulgentă cu-acel straniu ins
Ce-n vechi veston de catifea disperă,

Îl lași, scoțîndu-ți rochia-nadins,
Să te privească trist din șifonieră
Pînă ce-l simți de crize mov cuprins
Și-atunci îl chemi, calină și lejeră,

La marele dineu, cu coapse goale,
Spre a-i servi rîzînd pricomigdale,
Salături de-ananas și moi languste.

Iar el, avînd lavaliera-n sosuri
Și cu un tirbușon trăgînd din osuri
Măduva roz, sînii va vrea să-ți guste!

SONET

Azi vom pleca spre fericire
Cu diligența de Lyon!
Vom lua cu noi cinci elixire
De-amor, motanul din blazon
Și un prosop ca să ne ștergem
De-amurguri fața când ne-oprim.
Oh, și-o să mergem, și-o să mergem
Pe drumuri vechi cu praf intim,
Rupți de-amintiri, spuziți de rouă,
Roțile-n spume, caii-n unt,
La bor c-o pană de struț nouă
Și-n suflet nimiciți mărunț,
Purtînd iubirii roz esența,
Pîn' la Lyon cu diligența.

BALADĂ

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cad, şase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii
Și le sărut ȕguiul sfînt.

Nu-i fluture să îmi despoaie
De rouă sufletul, nici ploaie,
Pungi pline cu parfum solid
Să îmi dizolve, în ibrice
Electrice și inamice,
Iubirea ce în ele-o-nchid.

Pieptarul tăbăcit cu ambră
Mă apără de viața tandră.
Citesc, spre-a nu muri, Villon.

Căpșuna-mi lecuiește guta
Și te ador în absoluta
Pîlnie grea de gramofon,

Eu, îngerul jongler Emil Brumaru,
De Dumnezeu zvîrlit ca zarul
Unui amurg pe-acest pămînt,
Cînd, şase-nouă, între sînii
Ce-i țin pios în palma mîinii,
Cad și le pup ȕguiul sfînt.

((

))

CHIUITURĂ

Mi-am pus rouă la rever,
Pantaloni de ofițer
Cu vipușcă
Bleu ce mușcă
Sufletul de muierușcă,
Și șapca
De fluturi dulci
Luați cu hapca
De pe blugi
Cu prispă, de văduvă
Curentată-n măduvă
Lîngă putina de varză,
Arz-o visu-n somn s-o arză!,
Și ciorapii din pieleță
De uger de bivoliță:
Purtătoru-i gingaș-criță.

Căci eu sînt serafu-n care
Tristețea a prins lin floare,
Cine o miroase-o dată
Moare Crăcănată!

((

))

BALADA PIRATULUI NEGRU

Îmi era la haină gaica
De argint și beam vîrtos
Numai romuri de Jamaica
Din sticle cu gîtul gros.

Căci eram Piratul Negru,
Făr-un ochi și făr-o mînă,
Dar cu sufletul integru,
Necotrobăit de rîmă.

Cel vestit de orologii
Prin bățai adînci de pleoape,
De cădeau din bărci toți dogii
La Veneția, pe ape.

Precum Kidd, setos de sînge
Și comori, pe mări în spume,
C-o ghiulea puțînd înfrînge

Orșice ambarcațiune.

Și ne-nvins decît de sînii Mamei
Vampe de pe-un bric,
Rozbombați deasupra cîrmii,
În Oceanul Pacific!

“

)

“

Cuprins

”

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

fluturile
de
dulap
cu
parfum
de
crin
în
cap
zboară
peste
o
femeie
ce
capotul
și-l
descheie
ca
să
i
se
vadă
țîța
cu
ochi
mari
se
uită
mîța.

SCRISOARE

Lui Radu Petrescu

În fundul acelei provincii
jucam pînă-n zori biliard
cu marele-artist Leonard
o da Vinci.

Pe urmă, tablouri vivante
făceam, printre fluturi, lejer,
cu palidul Alighier
i Dante.

Și-n cești distilam sîni mai rari ca
IDEEA (ce risc îngeresc!)
alături de tristul Francesc
o Petrarca.

“

”

CORESPONDENȚĂ

Ne vom trimite plicuri din ce în ce mai mari,
La început cît numai o petală,
Apoi cît frunza crudului arțar,
Pe urmă, oh, cît tine-n pielea goală!

Poștașii vor înnebuni pe rînd
De ce li se întîmplă seara-n tolbe
Cînd timbrele-s în flăcări și cîntînd
Scrisorile-și spun dulci-ni-le vorbe.

Dar nici c-o să ne pese, ci mereu
O să ne scriem alintat și proaspăt
Pînă ce-n mila-i, bunul Dumnezeu
Se va-ndura, iubito, să-ți fiu oaspe!

SONET

C-un dedițel în vîrful ghetei și
Cravata-namorată de-o șopîrlă,
Prin bura dimineții voi veni
Sîinii naivi să ți-i trezesc c-o sfîrlă

Din chichineața lor de organdi
Ca-n viață plini de zel să se azvîrlă
Și să-i apăs cu degetul: bi-bi!!,
În timp ce printre ei, oh, Doamne, gîrlă

Vor curge sărutările în jos
Făcînd bulboane lii lîngă buric;
Și-atunci, deodată palid și sfios,

Voi scoate-un flutur cald din buzunar
Și-acolo unde el va sta un pic
Vom trage linioară de hotar...

NUMĂRĂTOARE PENTRU PUȘTOAICE ȘI BABALÎCI

nimfa
și
cu
faunul
vor
să-ți
fure
scaunul
faunul
și
nimfa
vor
să-ți
sugă
limfa
bum
bum
și-o
sticluță
cu
parfum

SONET

Mi-am cheltuit pitacii de-a valma pe sonete
Cum fluturii-și dau praful aripilor pe mîini
Nevrednice. Ajunge! Sufletul meu, ți-e sete
Din nou roua-n tăpșane de lobodă să-ngîni?
Îți place iarăși bruma topită-ncet pe case
Loaiale-n care sînul femeilor e sfînt?
Hai să luăm o lungă vacanță de mătase
Cu păpădii suflate de-obraji rotunzi în vînt,
Să ne încînte raza căzută-n magazie
Pe-un vraf de ziare rupte ca pe un tron de crai
Și să-mbrăcăm poteca-n lăptuci căci o să vie,
Sunînd din cești, spre seară, dulapul cel bălai
Să-și povestească viața cu falnice urcușuri
În IDEAL și aspre căderi de sare-n plușuri.

“

”

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (1998)

DEODATĂ

Deodată-n aer se înalță un pahar
Și nici o mână de femeie nu-i să-l țină,
Și-atunci paharul de cristal se-nclină
Și-ncet dintr-însul se prelinge-o mână
Cu degetele retezate...

((

))

JURNAL

O sută de ani de război
Amarnic începe-ntre noi.
Voi fi invizibil și trist.
Vei crede că nici nu exist.
Ci eu, din strategii cel mai fin,
Vampir prins de verzii tăi sîni
Cu ghearele-aripei înfipite în sfîrcuri
Voi suge dulceața din smîrcuri
Încît o să cazi lată-n pat
Și chiar o să mugi
Cu fermoarul stricat
La blugi!

DESCÎNTEC

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate țîțe boierești
Și umblă pîn' mă-ntîlnești
Să bem votci rusești.

Melcă, melcă,
Codobelcă,
Scoate craci
De zahár,
Să-i desfaci
Pe niște saci
Într-un tren regimentar
Unde eu sînt albgardist,
Ofițer
Din gubernii de piper
Ce joacă sub gloanțe whist.

Melcă, melcă,
 Codobelcă,
 Scoate limbă
 Și ți-o plimbă
 Milostivă,
 Mov, liturgică, perlată
 De salivă,
 Pe viața mea stricată
 O dată ca niciodată.

Melcă, melcă,
 Codobelcă,
 Scoate sufletul din tine
 Și mi-l dă fără rușine,
 Cu mult foc,
 Ca-n „La Belle Epoque“!

**DARE DE SEAMĂ SCRISĂ C-O CLAMĂ,
 CĂTRE YVONNE DE BURGUNDIA, UIMIT, PE LA
 SÎNI, CE ROTUNDĂ-I EA**

***MOTTO:** „Ca să scrii bine poezie
 Trebuie să fii asistaț“*

(H. R. Patapievici)

Poetul ține lin pe suflet
 Podul aprins și beciul umed,

Rouă cumplită, focul blînd,
 El stoarce fluturii din vînt,
 Prinde cișmele cu miez roz
 Asupra faptului apos

Și lîngă gropi adînci de var
 Las-un semeț mărgăritar.

“

)

Sufletul lui se-nchină-ncet
La Sfînta Sîrmă Violet,

La coropişniţele dragi
Din sticle-n care paiu-ţi bagi,

La crăpăturile ce-n zid
Nesăţioase uşi deschid,

La vechile, recile plite
Sub lacrimi calde prăbuşite;

Dînsul se-mbracă-n flenduri moi
Cu largi revere de oloi,

Pe cap îşi pune, pălării,
Verandele portocalii,

Şi se încalţă în parfume
Umblînd pe străzi cu gîndu-n spume

Spre a se pierde-apoi, de viu,
În ceaţa unui nimb trandafiriu...

“

)

DE-AȘ AVEA O SUMĂ FABULOASĂ

De-aș avea o sumă fabuloasă
I-aș lua iubitei blugi feerici,
De-ar ieși toți popii din biserici,
Lăsînd nunți, botezuri, parastase,

Ca s-o vadă-alene cum se plimbă-n
Ținte și tigheluri, suflecată.
Ci atunci, pocnind blazat din limbă,
Eu i-aș cere blugii să și-i scoată,

De-ar cădea trăsniți pe loc toți popii
Și-ar țîșni buluc din ziduri sfinții
Bîjbîindu-i trupul ca miopii,
Oh, pînă la pierderile minții!

“

”

CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAI (I)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Tu ai ceva vrăjitoresc.

Ceainicul alb, ceaiul prea negru

Pe care facu-mi-l și dregu-l

Cristalizează-n cești, integru

Încît în loc să-l beau, ca blegul

Încep să scriu cum îngeri cresc

Și între aripi duc un fruct

Prin aerul nerăbdător

De a-mi sări în ajutor

Cu geana să-l despici ușor

Și cu lumina ochilor

Miezul să-l pipăi ne-nterupt.

Și dintr-o dată simt c-orbesc!

Oh, lîng-un sîmbur, pe mătăasă,

Trupul tău este!, îmi apasă

Pupila, greu, mustind de-amiază,

Nelegiuit trup de mireasmă

Cu șolduri ce-mi îngăduiesc...

“

)

FOAIE NEAGRĂ

Foaie neagră Dostoievski,
Hai să ne-nfundăm pe Nevski
Prospekt într-o crîsmă veche,
Să-ți torn lacrimi în ureche
Și să fim prieteni scumpi
Și să ne pupăm pe bumbi.

Rochie cu franjuri mov,
Mi-e urît și mi-e Cehov.
Tu exiști, eu nu exist,
Trece-trece trenul mixt
Ce ne vine dimpotrivă
Cu locomotivă...

Simt că-ncepe iar deruta,
Eu îmi beau prin baruri suta,
Tu în turnuri stai ca muta,

Fă, crăpa-ți-ar pergamuta
Din bikini
În craci lungi și orfelini...

UN DISTIH CU IZ ETERN PENTRU MAIA MORGENSTERN

Apollinaire mi-a spus: „Cînd Maia
Trece prin ploaie, ia foc ploaia!”

“

)

CHIUITURĂ

Dacă vrei să umbli goală
la-mă-n garda personală
Să te apăr, trist, cu flinta
Pe unde-i mai creață mintă
Și onoarea, cu cosorul,
Pe unde-i mai roș bujorul.

De din deal și pînă-n vale
Voi purta două pistoale
Pentru fesele matale
Ca să nu le piște
Niște
Mangafale.

De din vale pînă-n deal,
Te-oi sui, mîndro, pe cal,
Drept în fața mea,
În șea,

Cu picioarele așa:
Kitsch!
Lua-le-aș la toți mucii-n bici!

Iar lîngă Mitropolie
Te-oi da jos cu gingășie
Să mă-nchin, lin, și să plîng
În buricul tău adînc...

((

)

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV

Ți-e atît de flămînd duhul
Parfumat din carne,
De ți-a mers în lume buhul
Că aștepți
Cu sînii drepți
Și coapsele curbe-n
Urbe
Dumnezeu să te răstoarne
Pe-o foiță de scriptură
Să-i dai mură
Coaptă-n gură,
Actoriță!

CÎNTICEL

(Interpretează Maia Morgenstern)

Spune-mi drept, ce chiloți ai,
Bleu-jandarm sau galben-pai,
Cînd treci gingașă-n tramvai
Pe la margine de rai?

C-am înnebunit cu toții
Să-ți vedem un pic chiloții,
Stînd de-o săptămînă-n stății
Cu gîtul pe șina roții!

“

”

“

Cuprins

”

SCRISOARE

(Arhivele detectivului Arthur)

Cu trei cafele mari și-o votcă mică
Ce aş putea să-ți scriu, la o adică,
O, Leonid Dimov, în clipa scurtă
Cînd toți halesc în jur ciorbă de burtă
În putred-viermănoasa „Cireșică“?

Privesc pierdut cum saltă vrăbiuța
Umflată pe cimentul gri și-s huța
Nostalgic huța dus de-un country dulce
Șoptit de-un cow-boy ce și el se duce
Pierzîndu-i-se-n praful copt căruța.

În timp ce-ntr-un saloon vechi decăzuta
Prințesă bielorusă stă ca muta
Și-așteaptă și își scuipe lin plămînii
Deși la fel de albgardiști i-s sînii
Și-n cracii infiniți la fel reduta.
Căci dînsul va găsi precis comoara!

Harta secretă are-un semn cu gheara
Făcut de crîncenul Crac-De-Furnică.
O, Leonid Dimov, m-apucă seara
În putred-viermănoasa „Cireșică“
Și-ncepe, -ncet-ncet, să-mi fie frică...

“(

)”

RAVAGIILE ALCOOLISMULUI

(Dezintoxicările lui Julien Ospitalierul)

O nimfă frumoasă coz
lubea tristă–un chiparos.

Însă chiparosul, trist,
lubea dulce–un ametist.

Însă ametistul, dulce,
lubea leneș trei lăptuce.

Însă lăptucile, leneș
lubeau pe Curcanul Peneș.

Însă, vai, Peneș Curcanul
Își iubea numai motanul.

Și–astfel toți cei mai de sus
Făceau cu alcool abuz
În insula Santa Cruz:
Blues!!!

“

)

VIAȚA ȘI MOARTEA REPARATEI

(Piesă-n părți)

Regia: Alexandru Dabija

1. *Apariția Reparatei*

Bucătăria părea infinită...

Melci răscopți pluteau în rîntășuri brodate pe plită,
Se auzeau gemete dulci în piulițele vechi de piper
Și-nvins, într-un colț, aproape de geam, valsa un cuier
Somnoros.

Nimeni nu bănuia ce o să-nceapă.

Căci deodată, lîngă bulbul acela de ceapă,

A apărut în caleașca de sos,

Cu buzele groase și buricul adînc,

C-o poșetă de mușama la oblînc

Și trei sîni cît găleata,

Ronțăind sévigné șocolata,

Reparata!

2. *Dulapul îndrăgostit*

Într-o zi, aproape de seară,

Reparata a văzut un dulap prin aer cum zboară.

Ceșcuțele lui cădeau transparente și tandre,

Luminînd ca niște moi policandre.

Apoi s-a făcut întuneric.

Tocmai luase un borcan de dulceață

Să și-l toarne pe sînii scoși din capot,

Cînd dulapul i-a zis cu o voce aleasă:

„Te iubesc, nu mai pot,

Vreau să te ung cu budincă

De mere pe carne. „Fiindcă

I s-a făcut frică, Reparata s-a dezbrăcat.

Dulapul n-a mai zburat.

3. *Portocala de după-amiază*

Într-o altă după-amiază, fără să-i pese,

Cu un steguleț verde-pal înfipt între dalbele-i fese,

Reparata stătea plină de grație și melancolie

((

))

Întinsă pe-o masă din sufragerie.
Era cald. Afară gândacii se îmbătau cu sirop de urină
Străvezie de iapă. Părînd că suspină
Lumina trecea prin butelii de-oloi și oțet.
Orologiul bătu ora patru încet...
Atunci, cu baston cu măciulie de surîs,
Cu mănuși de antilopă și cravată de batist,
A ieșit din garderobă un domn trist
Și loial.
S-a apropiat de masă cu o nesfîrșită sfială
Și rostogolind pe pielea ei goală
O portocală rotundă,
Ea a simțit cum dragostea, acest
Sentiment minunat, o inundă!!

4. *O crimă perfectă*

În camera plină de fluturi în care se joacă popice
Reparata lăsase veșmintele albe să-i pice
Pe jos, unde dorm sub podele vampirii bătrîni,
Și rămasă doar c-o dantelă albastră-ntre primii doi sîni,

Frivolă și imobilă,
Așteaptă să fie lovită de bilă.
O, am luat bila cea mai frumoasă, de diamant,
Și-am zvîrlit-o, visător și galant,
Spre trupul ei cald.
Bila a fost un timp de parfum, apoi de smarald,
De regret, și la urmă, moale și grea ca un fruct,
În coapsa ei dansul naiv și-a-ntrerupt.
Reparata murise... Mi-am șters fericit
Amprente de pe bilă, acum de amurg, și-am fugit.

Cortina

PAISPREZECE VERSURI MACRE

E-o toacă sfîntă-n mersul tău pe tocuri
Lungi de pantof, ce-mi oblojește rana.
Cînd pîn' l-asfalt ți-ajunge, laic, geana,
Îmi cresc în suflet fluturi smocuri-smocuri.
Pătrunzi cu sînii aeru-ntre raze,
Le dai deoparte. Soarele-i ars aprig,
În cer, de trupul ce ne vizitează
Lin pe pămînt. Despici clipa amarnic
Cu șoldurile. Sfîrcuri sparg parfume:
Ziduri căzînd în franj de păpădie.
Orice mișcare face-n juru-ți spume.
Să te pupăm deja e-o datorie-n
Pios pelerinaj spre roua părții
Dulce de carne-n care tu ne hărțui.

**SCRIS-AM FIIND MAHMUR
FĂRĂ BEC LA ABAJUR**

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)
Mladă Madă,
Vin' și adă,
Trupul tău precum o spadă,
Cu sînii mari și de pluș
De o parte și de alta
De tăiuș.
Și mai adă,
Mladă Madă,
Ceea ce-i și stuf și baltă
Dulce
Între craci lungi, de m-aș duce
Ca pe-un drum, pe ei, o viață
Să ajung, spre dimineață
Cînd mi-e frig,
La rozvînatul cîrlig,
Sufletul să mi-l atîrn:
Zbîrrrn!!!

((

))

SONETUL CAVALERULUI DISTRUS FIIND C-A MÎNCAT HARBUZ DUPĂ HARBUZ

Degeaba înhami melcii la caleașcă
Și crinul, vizitiu, îl sui pe capră
Iar eu mă-nfund în perini, fraged-fleașcă
De lenea ce-o dospesc, lubita-mi aspră
Nu mă primește în crivat. Zăvozii-s
Lăsați să-mi hămăiască-n văzul lumii
Rușinea. La tichie, ca nerozii,
Port clopoței și mintea, -n fine funii
De zăpăceală, clipocește-n crieri.
Par vază de cristal plină de huște.
Rămîn să-i fac doar hărți și lungi descrieri
De buze, sîni și șold. Apoi în cuște
De-a binelea voi fi închis, nebunul
Ce nu i-a mirosit măcar săpunul
Ce-i lingușea faimoasele picioare.
Și-n fine, -o să mor, bleg, de-o bubă mare!!

((

))

Lîngă dalbul tău picior,
Unde se îngeamănă
Fărdelege cu cellalt
Și-s strînși fluturi ciopor
Coborîți lin din înalt,
Surioară, cheamă-mă.

Căci de cînd nu ne-am văzut,
De genele ochilor uzi
Mi-atîrn lacrimi de doi puzi,
C-au trecut și-au tot trecut
Printre flori mari de bostan
Căruțe grele cu ani
Și-mi simt sufletul în mine
Ca mațul de becaține de subțire.

Pupa-ți-aș în amintire,
Într-un antresol,
Sub capot, pe trupul gol,
Să-mi mîntui viața năîngă,
Coapsa stîngă,
Și să-mi fac mintea-nțeleaptă,
Coapsa dreaptă...

BALADA TRISTULUI MARCHIZ SCRISĂ CU RÎME PE OGLINZI

Marchizul va intra la ora cinci
Și cu nojițele de la opinci,
Muiate în parfum de-opoponax,
O să te gîtuie.
Căci viața-i vax
Pentru o zgîtie.

De clanță
Va agăța cea mai nostalgică balanță
Pe-un talger o s-așeze sînul
Tău drept tăiat cu foarfeca,
Pe cellalt crinul
Alb ca Antarctica.

Și-n orice parte-o să se-ncline
Va rîde sacru:

Buzele negre, limba verde, dinți cu creste fine
Și în fiacru
O să plece murmurîndu-și „în zadar o rogi: «Consacră-
mi
Creștetul cu-ale lui gînduri...»“, pe cînd ea-i cu cracii-n
lacrimi!

“

”

DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (I)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi

Și-n perii păianjeni bătrîni,
Și-un hău nesfîrșit în butoi
Și bile de apă ce vor
Pe-ascuns să ne intre-n urechi,
Mereu ne-ațîn calea, în zori,
Melci putrezi și rîme străvechi,
Și-n uși ne așteaptă țîțîni
Și sticle-ascuțite-n gunoi.

Noi știm că există fîntîni
Cu buze umflate și moi.

“

”

EPISTOLĂ REÎNTREGITĂ

(Arhivele detectivului Arthur)

O, Leonid Dimov, e seară
Și trec femeii cu trupuri lungi
Ca niște viespii uriașe
Pe care nu poți să le-alungi
Cu mîna leneșă din minte,
Femeii cu sîni licențioși,
Umflați cu pompa lui Dumitru
Pîn' la absurd în plușuri roș,
Femeii ce ne-ar lăsa-n burice,
Plutind pe pîntec, să murim,
Fără mîncare, fără apă,
Cum pe corăbii Cordon Pym,
Halucinînd vechi etichete
Pe butoiașele cu spirt;
O, Leonid Dimov, e seară
Și eu beau singur într-un birt,
Lovit în piept de minutare,

Și vreau să fiu din nou copil
Ce-n după-amiezi adînci complotă
Să sfarme fluturi cu trotil,
Și mîngîie-n bucătărie,
Cu sufletul, un primus vechi,
Terorizat de urechelniți
Ce-i intră noaptea în urechi,
Și se ascunde-n dosul casei
Spre-a suga-n voie rîme roz;
O, Leonid Dimov, e seară
Și nu mai știu să scriu frumos...

Ochii care nu se văd
Se uită unii la alții
Făr'a ști, ca printr-un vâl
Coborît lin din înalții
Nouri cruzi în formă de
Coapse pentru dragoste..

((

))

CONFESIUNILE UNUI BĂUTOR DE CEAİ (II)

(Interpretează Ion Hamlet Caramitru)

Mi-ai dăruit un ceainic cu lăntişor de-argint
Şi-acum stau lângă plită şi nu-ndrăznesc să-l pun
Pe flăcări. Ceaiul negru din care-o să-mi adun
Cuvintele... Năuce vor iriza-n minciuni,
Dar eu nu pot de astăzi să mint nici cât-un crin.
Ci dacă-mpingi cu sînii pe pagini de talmud
Arome sfătuite să-mi mîngîie păcatul
Că-n loc să fierb esenţe aştern în pripă patul
Şi pernele le năruie obraznic şi de-a latul
Spre-a ne foi-n mătăsurile ca viermii-n foi de dud,
Nu mă certa, femeia mea blînd nelegiuită,
Cu ochii. Uite, Shakespeare topeşte-n largi coperti
Un anotimp sfielnic. Şi coapsele să-ţi ierţi
Cînd în amurguri pline de mari castani inerţi
Strecoară lin prin ele vieţa-mi ca prin sită...

((

))

DESPRE CE MAI ȘTIU MOTANII (II)

(La torcofon, etern, Peștilă)

Noi știm într-o carte un burg
Cu îngeri dedați la posmagi
Prin care fiacrele curg
Purtându-i ca-n flaute largi,
Feriți de amiezele tari,
Și-n suflet suavi purtători
De fluturi și lapte de var,
Și-alături de dînșii cu flori
Ce-i sug, pofticioase-n amurg
Încît sînt mereu tot mai vagi.
Noi știm, într-o carte, un burg
Cu îngeri dedați la posmagi.

“

”

ALT DISTIH CU IZ ETERN PENTRU MAIA MORGENSTERN

Şade Maia pe răzor
Şi citeşte Kirkegaard!

SONETUL DE PE INSULĂ

(Recită, fără reţineri Canibalul Vineri)

Ce coif viclean de păr ai,
Doamne-Doamne! întoarce-ţi faţa.
Vreau să-ţi văd un pic ochii prelinşi.
Amurgurile-n ham ne
Poartă-n oraşu-n formă de ibric.
Ne-om risipi pe străzi cu firme calde
De-amiază coborîta pîn' la glezne.
Ajută-mă, cişmea! Aici e-un mal de
Pansele mustăcioase. Nu mi-e lesne,
Enorm ca boul, cip-cirip să rag
Alături de doi craci lungi de mătase
Cînd rochia ta fragedă miroase
A pătrunjel fiert dulce. C-un briceag
Voi scrie-n ganguri laice pereţii-n
Poveşti moi tăvălite-n *Patul Vieţii*

“

”

BOCET TERMINAT ÎN BLESTEM

(Interpetează Horațiu Mălăele)

Iartă-mă că într-o zi
Oi muri și n-oi mai scri
C-un deget muiat în țuică,
Pentru sufletul tău, puică,
Pe-o tejghea
La expresul Jíjia
O să-ți pară ție rău,
Copila lui Dumnezeu?

O să chemi taxiul
Și-o să pui șoferul
Să mă sune cu bi-bi-ul
Cît mai abitir,
Pîn' ce-o să se-ndure cerul,
Subsuoară cu sicriul,
Să mă-ntorc din cimitir?

Dacă da,
Nu uita:
Îngerii fac apa grea,
Cărmida-i catifea,
Eu te pup pe dumneata
Într-un loc
Cu iz și foc:
Țoc,
Țoc!

Dacă nu;
Du-te, paște și fă muuuuu
De-a lungul Bahluiulu,
Fleac ce ești;
Fi-ți-ar curu-n dulci calești
Tras
De pe-acu'
La parastas...

“

”

PIERROT RĂUTĂCIOS

Sînt mare băutor de ceai.
Viața-mi ticsită de esențe
Nu mai suportă nici un rai
Unde nu-s sîni și indecențe
Mov precum florile de scai.

Zmeura albă o strivesc,
Disprețuind-o, între buze
Anume pentru c-o doresc
Ceilalți. Pictez scene obtuze
Pe paravanul chinezesc.

Și-orice minciună-mi pare-un fleac
Iar adevăru-mi face greață.
Cînd coapsele lin își desfac
Fecioarele spre dimineață,
Boțesc cu tocul roua-n prag.

Și-apoi în văzul lumii port
Masca de fleț direct pe față.
Oh, dragostea e un efort!
Și-s și frumos și-s și scîrbos
Ca fluturele Cap-de-Mort
Căzut în veșnicul tău sos...

YVONNE DE BOURGOGNE

(Irmos cu folos)

Mi-e dor de-un fluture molîu,
Să treacă puntea peste rîu,
Fără zăbală, fără frîu,
Să-ți intre-n bluză pîn' la brîu,
Unde-l oprește cingătoarea,
Și, beat de sînii în sudoarea
Lor picurată-n sfîrc, s-adoarmă
Ne-nvins de-a șoldurilor larmă
În după-amiaza ce ne sfarmă
C-un zid de cărămidă calmă,
Lin, viețile-ntr-un brustur viu,
Mi-e dor de-un fluture molîu.

“

”

DINTR-O SCORBURĂ DE MORCOV (II)

(Recită fratele lui Robinson Crusoe)

Cînd treci cu laleaua-n blugi
Ești frumoasă la fermoar
Și miroși a guguștiuci
De se fac străzile dulci
Și-i mărar
La heruvi în subsuoară,
Și-un flutur cît o gitară
Te-așteaptă-ahtiat să-l scuturi
De polen ca de tărîțe,
Între țîțe,
Surioară.

DACĂ VERLAINE...

Dacă Verlaine pilea absint
E că Parisul nu știa
Că într-un târg, lîng-o tejghea
De asfodel, iubita mea
Topește-n ceaiuri trupu-i sfînt
Ca să i-l sorb cît încă sînt,
Tocindu-mi, pîn' la catifea
Aripele pe-acest pămînt...
Et patapi... et patapa...

“

”

DESPRE UN FLAUT ȘI NIȘTE OGLINZI

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Sufletul îmi era flaut.
Flautul s-a rupt.
Nu mai am de ce să-i caut
Trupul fin și supt
De gurile groase-n buze,
Cu lacrima-n colț.
Oglinzile storc, confuze,
Din aer crini morți
Și-i trec de cealaltă parte-n
Păduri de mărar,
Unde cad razele, sparte,
În ei ca-n pahar.

“

)

ELEGII

Cuprins

ELEGIE

O, vechi și dragi bucătării de vară,
Simt iar în gură gust suav de-amiază
Și în tristețea care mă-nconjoară
Din nou copilăria mea visează:
lenibahar, piper prăjit pe plită,
Pești groși ce-au adormit în sos cu lapte,
Curcani păstrați în zeama lor o noapte
Spre o delicatețe infinită,
Ciuperci cît canapeaua, în dantele,
Icre cu bob bălos ce ochiu-și cascadează,
Aluaturi tapisate, crescînd grele
Într-o dobitocie îngerească,
Moi miezuri de ficați în butoiașe
De ou de melc, înlăcrămate dulce,
Mujdeiuri ireale, șunci gingașe
Cînd sufletu-n muștar vrea să se culce,
Și-n ceainice vădindu-și eminența

Prin fast de irizări și toarte fine
Ceaiuri scăzute pînă la esența
Trandafirică a lucrului în sine!

ELEGIE*Lui Florin Mugur*

Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi
Ți-ai prinde fața-n palme,
Plângînd, să n-o mai vezi.
Și plini de umilință
Și fără întrebări
Am asculta furnica
Fin tropăind pe scări
Spre portocala moale
Ce zace în dulap;
Iar dac-ar trece trenul
Am da naivi din cap
Întrezărind la geamuri
Femei cu sîni sublimi
Pe care niciodată,
Vai, n-o să-i pipăim

Și conductorii nostalgici

Cu soare pe butoni
Ce rătăcesc prin lume
Suavi și monotoni;
Și poate că atuncea
S-ar ridica măreț,
Cu labelle-nflorite
Și fluturi în musteți,
Din iarbă, ca să-ți toarcă,
Motanul meu obez.
Dac-ai vedea lumina
Acestei dup-amiezi...

((

))

ELEGIE

Nu mai avem în vestă tabacheră
Ticsită cu amurguri, nici baston
Și-n semn de stimă nu ne mai oferă
Surîsul lor motanii c-un ron-ron...
De mult n-am mai trecut, răpuși de lene,
Prin burgurile vagi, purtînd zglobii
Jabou plisat și magice jobene,
Cu birja plină de bijuterii.
Degeaba bibilici și portocale
Pe mese stau ucise iscusit.
Nu mai tînjim să le gustăm, ci-agale
Ne umplem dulce rănilile cu chit.

((

))

ELEGIE

Am înnebunit în casa
Sufletului meu închis!
Bolovanu-i ca mătasa,
Guri cărnoase de plictis

Cască zgriptorii din rouă.
Vreau să pribegesc prin ploaie,
Pentru că afară plouă
Cu stropi mari cât o lețcaie.

Și-s trist ca plantagenetul
Prăbușit între pătlagini
Ce și-a cheltuit bugetul
Fluturilor pe paragini.

ELEGIE

Slujbaș la trandafir am fost.
Sculat de dis-de-dimineață,
Cîntînd și măturînd pe jos
Intram în catedrala-i creață.

Pe urmă m-a tocmit un melc
Din șapte săptămîni în șapte
Blînd pragul casei să i-l șterg
C-un borangic muiat în lapte.

Apoi, la cîte o cișmea,
Prin curți interioare, crinii
I-am slugărit, căci trebuia
Să sprijin razele luminii.

Și astfel zilele-mi se scurg
Și uneori, ca printr-o sită,
Mai sînt zărit cărînd spre-amurg
Mari saci cu praf de cărămidă.

ELEGIE

Degeaba-mi stau pe clanța de la ușă
Și-mi cîntă porumbeii: ugul-ugul,
Vreau sînilor tăi albi să le simt jugul,
Prinde-mi cu părul viața-n dulci cătușe
Și lasă-mă să-ți scriu umil pe rochii
Și fructe mari să umplu cu lumină
Liturgică. Nu mă izbi cu ochii,
Fii ca-n dulapuri calde o diftină
Pe care, trist, în orele de-amiază
Un înger cu melon o vizitează.

ELEGIE

Mai știi dup-amiaza să-ți bagi
Sub pompe picioarele dragi
Și mîinile albe să-ți culci
Pe burta borcanelor dulci?
Și spune-mi, oh, spune-mi, mai ai
Esența aceea de ceai
Din care-ți plăcea să servești
Motanii sosiți în calești?
Și-acel bulion legendar
Ce viața-mi umplea de fiori,
Clocind lîngă ziduri de var:
Beții, strălucire, amor?

((

))

“

Cuprins

”

ELEGIE

Vino, cuminți, la ora de tristețe
Să stăm în bănci. O, cumpără-ți caiet
Cu pătrățele. Azi o să ne-nvețe
Severa rouă marele-i secret!
Nu trebuie cu sînii sau cu guma
Dac-ai greșit ceva să ștergi, doar știi
Că literele ce le face bruma
Sînt sufletele noastre străvezii.
Căci o să fim curînd chemați la tabla
Acea neagră cu burete roz
Să explicăm (și-o să-ncercăm degeaba)
Iubirea ca pe-un fluture pletos.

ELEGIE

Telali duioși îți cîntă-acum prin ganguri
Fustele calde ca pe-o amintire,
Spițerii mai storc izuri, după ranguri,
Și-amor din rufăria ta subțire.

Și-ți mai aduc în zori poștașii timbre
Cu nuduri și ștampile moi îți pun
Pe pragul casei. Roua vrea să-ți schimbe
Patul în schit pentru făcut minuni.
Și-n firme dulci pictați-s cu mult soare
Ciupicii veșnici peste o lalea,
Iar eu îți fierb sutienu-n samovare
Spiritul sînilor să ți-l pot bea!

ELEGIE

O, magazii de mărfuri!
O, sfecle vechi de zahăr!
Sînt șampilat de înger,
Nu pot să mă mai apăr.
În săli de așteptare
Cu miros de harbuz
Beau iar dulci decilitri
De-amurg și fac abuz
Cu timbre dăruite
De factorul poștal,
Și-ador cîntarul gării
Și-aromele de cal,
Și-ascult traverse calde
Sub linii spunînd: ah!
Și scriu scrisori naive
Pe benzi de telegraf
Cu chimicul, în gură
Muiat, ca la-nceput.
Mi-e sufletul biletul
Pentr-un mărfar pierdut.

ELEGIE

Risipit îmi e destinul,
Luat de vînt ca fluturii,
Lacom își apasă crinul
Gura lui pe-a ciuturii.
Nici un înger nu-mi mai ține
În spinare sufletul.
Duce-m-aș pe cărări line
Dar mi-e pieptul nesătul,
În lumina dureroasă,
De-un perete alb de casă;
Să-i mîngîi și să-i răsfăț,
Ca o pașnică omidă,
Varul, pîn' la cărămidă,
Oh, cu carnea mea de preț!

ELEGIE

Vai, nu mai porți corespondență cu scaieții,
Vrafuri întregi de flori stau nedeschise,
Începi să rupi naive recipise,
Mari fluturi iscăliți ai dimineții.

De-atîta vreme n-ai mai înnoit
Abonamentul tău pentru PĂTLAGINI,
Săptămînale moi la pipăit
Cu rouă tipărită-adînc în pagini.

N-ai mai citit miresme-mpăturite
Și-nnobilate de parafa fină
A micilor melci principii de grădină:
„Turnirul are loc între răchite.”

Nu mai cunoști emoțiile rare,
Fragranța țiplei, țipătu-i subțire
Cînd sfîșiai în coarda suplei lire
Pachete străvezii pline cu soare.

ELEGIE

Caleașca-mi produce vertij,
În cești de cafea văd ruine,
Paingii cu ghearele fine
Pe care-i purtam drept rubine
La deget acuma-i neglij.

Cu fluturii pînă tîrziu
Alaltăieri tîmplă la tîmplă
Mai stăm. Azi mi-e inima tîmpă
Și, iată!, chiar iapa cea scumpă
În șolduri mi-o dau pe-un rachiu.

Să-mi iau un motan psihopomp
Ce-alene lingîndu-și lin nimbul,
Nu eu în zgărduța lui plimbu-l,
Ci el să mă treacă în schimbul
Pîrjoalelor, ca să sucomb?

Niet! Sigur că iar o să port
La-ngustul rever gură arsă
De nimfă, din coapse întoarsă
Spre-a-mi râde în față.
Oh, dar să
Strivim sînii ei ca pe-un tort!

ELEGIE

Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară
Între sîni vei strînge un mestecăn
Ca să-ți placă și ca să te doară

Și-mi vei face moale semn cu mîna
Să te leg de dînsul cu mătase
Prins în funde mari o săptămînă
Sufletul meu sufletul să-ți lase

Să se umple blînd cu frunza vagă-n
Brumele din zori umbra din seară
Amețită-n aer ca-ntr-un leagăn
Ce te urcă-n toamnă și coboară

ELEGIE

Trăiesc la barieră
Mari fluturi ce disperă
Că nu mai pot să treacă
La noi din lumea greacă.

Ci țipă-acolo singuri
Pînă ce morți de friguri
Sînt îngropați sub șine,
Printre traverse line,

Pe unde trec mărfare
Cu scînduri răpitoare
Și-s palide cantoane
Muiate-n bulioane...

ELEGIE

Cățarată-n flautul uitării
M-ai lăsat-lăsat strivit de fluturi.

Destrămate-s liniile gării,
În fîntîni cad rochiile-n ciuturi,
Clipele n-au chip, iapa-i departe,
Ziduri se înfundă, făinoase,
Dumnezeu mai știe doar să-mi poarte
Sufletul prin toamna de mătase
Ca să-ntingă-ncet în roua mierii
Ceru-mbujorat de la-nceputuri.

Cățarată-n flautul uitării,
M-ai lăsat strivit de boi și fluturi...

ELEGIE

E-atît de roșu bulionul
Cînd cînta-n casă gramofonul,

Și-atît de galbenă-i lumina
Prin care umblă-ncet găina,

Și-atît de verde leușteanul;
Oh, lîngă el sta-ntins ligheanul

Pe un pămînt atît de negru,
Pe un pămînt atît de negru...

ELEGIE

Un vechi negustor de postavuri,
Strigîndu-și, trist, marfa prin praguri
De case cu ușile-nchise,
Trecuse prin tîrg și pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lasă și cu bruma
De-un metru cădea peste lucruri
Și oamenii strînși de buclucuri,

Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cîndva, dus pe alte meleaguri...

ELEGIE

O tristețe nouă
Urcă-n carnea mea.
Trupu-i stors de rouă,
Inima de-abia

Odăile-și umple
C-un sînge sălcii.
Curcubeie simple
Să rup nu mai știu,

Spre-a vi le da vouă
Ca pe-o catifea.
O tristețe nouă
Urcă-n carnea...

ELEGIE

Bucătării, bucătării de vară,
Creme de zahăr ars strălucitoare,
Mari șervete de-azur, dulapuri-sfinxe,
Dulci utopii din linguri vechi prelinse,
Sîinii aici sînt plini, coapsele grele,
Miresmele iau foc de la perdele,
Luminile s-așează lin pe scaun,
Din cratițe bea lapte prins un faun,
Nasturii cad subțiri de la cămașă,
Bucătării încinse, pătimașe...

ELEGIE

Covoarele-și tulbură-n vagi după-amieze
Grădinile calde cu plante obeze
Și vechi animale cu suflet de lână
Vor iar lângă scaune-n veci să rămână.
Oh, cănile-și dau una alteia gura,
Pe mese sînt fructe ce-și sfarmă armura
Și-i poate și-un cîntec uitat de-un seraf
Ce lasă să-i cadă moi bile în praf.

Afară copiii rup măduva grea
A apei ce blînd a țîșnit din cișmea

Și fug de burlanul cel lung să nu-i soarbă
În pod, unde este o bufniță oarbă.

Apoi nu se-ntîmplă o vreme nimic.

Insecte cu frica închisă în plic

Așteaptă. Privesc melancolici pe geam
Cu ochii albaștri, motani de Siam

Ce nu pot pricepe cu mintea, pufoșii,
Pe domnii ce-și taie salate de roșii
Cînd ei doresc carne și carne și carne
Ce-acum și de-a pururi în somn să-i răstoarne.

((

))

ELEGIE

În magazii cu șobolani bătrâni
Unde îți intră orele-n plămîni
Mă preumblam c-o dulce gravitate
Pe lîngă pompele de flit stricate.
Cutii cu cremă neagră pentru ghete
Sufletul pur știau să mi-l desfete
Și mă-mbătau cu-aroma lor sublimă
Butoaiele Adinei de motorină.
Păianjenii murați în lămpi cu gaz
Îmi lunecau cu grijă pe obraz,
Primusuri mari, lucioase, de alamă
Mă-nțelegeau și mă luau în seamă.
Priveam uimit cum lucrurile-apar
Și se scufundă-n hăuri de mărar,

Cum ruginesc vechi cercuri de la plită
În maldăre de lînă părăsită,
Cum arcuri frînte mor în canapele

Ce-au clătinat sufragerii pe ele
Și cum prin colțuri îngerii diafani
Suflau cu-amurg mărgică la curcani.

Și-atît de mult doream în bulioane
Să lenevesc, visînd sub celofane
Femei subțiri și tandre ce-or să vie,
Cînd prafurile cad de-o veșnicie,
O, sticla-n care sufăr s-o desfunde
Spre-a mă turna în era cratiței rotunde...

ELEGIE

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer.

Sciai lui Lou așa frumos,
Făceați atâtea nebunii,
Acum din tine-i doar un os,
Din ea doar rîme străvezii.

Apollinaire, Apollinaire,
Nu trebuia, nu trebuia
De pe pămînt să pleci cu ea,
Oh, fără voi mă simt stingher,
Apollinaire, Apollinaire.

Apollinaire, de ce-ai plecat?
Apollinaire, unde te-ai dus?
Mi-e sufletul întunecat

Cum este cerul în apus.

Apollinaire, tu trebuia
Cu Lou de-a pururi să trăiești
Goi pușcă-ntinși pe-o canapea
Ca într-o apă doi dulci pești.

Oh, Doamne, cît mă simt de trist.
Apollinaire, coboară lin
Într-o caleașcă de-ametist
Trasă de-o lebădă și-un crin.

Taie lumina c-un cuțit
Fellii și unge-ne-o cu rouă.
Apollinaire, de ce-ai fugit?
Vai, cît de trist mă simt cînd plouă.

Apollinaire, Apollinaire,
Unde te-ai dus, de ce te-ai dus?
Ca tine fluturi mai presus
Nu-s pe-al tristeții mele cer,
Apollinaire, Apollinaire...

“

”

ELEGIE

Treci vară. Vom rămîne neputincioși de-acuma
Să măsurăm grosimea pe care-o pune bruma
Pe ultimele fructe. Docili și fără grabă
O să răspundem: „Lasă...” la cei ce ne întreabă
Prin gări cu vechi cîntare și cherestele acre
Pe unde stau mărfare la bariere sacre
Și-i miros de traversă ce-n păcură se-nmoaie,
De cărămidă dulce sfărmată-ncet în ploaie...

Pe urmă, cînd spre seară cișmeaua curge-ntruna,
Tu o să-ți scoți ciorapii cei violeți ca pruna
Și o să-ți lepezi fusta cu papagali la poale
Ca-n rumegușul umed al magaziei goale
Avînd, naiv, sub brațe, preatulburați zulufi,
Să ne iubim extatici cu oh, cu ah, cu uh!...

ULTIMA ELEGIE

A fost un timp cînd vă spuneam și vouă
Umila mea părere despre rouă

Și chiar purtam, topită-n fragi, pe scuturi
Umila mea părere despre fluturi,

Iar uneori v-a speriat puțin
Umila mea părere despre crini

Și parcă și acum plutește-n burg
Umila mea părere despre-amurg...

DIN PERIODICE

DIN „ROMÂNIA LITERARĂ“

«

Cuprins

»

AMURGUL EVULUI MEDIU (I)

Yvonne Burgundia-i departe
Miroase-a praf trezit de ploaie
Bătrînul Dosto-mi dă din carte
Sfaturi ce sufletu-mi înmoaie
Cu tine să n-o fac de oaie
Yvonne Burgundia-i departe

Yvonne Burgundia-mi asmute
Inima-n spat spume-s castanii
Jucînd fin leapşa-ntre cucute
Crinii şi înger-i-mi spun du-te
Să-i pipăi coapsele şi anii
Yvonne Burgundia m-asmute

Yvonne Burgundia-i aieva
Pe hărţi ţinînd în ţinte Franţe
În van mi-e somnul
În van veghea

Rouă feroce-ţi roade ştevea
Treptele turnul bolta clanţa
Yvonne Burgundia-i aieva

Yvonne Burgundia-i în perne
Motani dumineci orologii
Vai ne despart mlaştini eterne
Caleşti mor pîlpîie lanterne
Cocliţi de-amor trec inorogii
Yvonne Burgundia-i în perne

“

)

AMURGUL EVULUI MEDIU (II)

Singur, mai singur decît o lingură uitată-n sertare, mai singur decît pătrunjelul pus la uscat. Și iată!, osînda din pivniți începe: gîndaci sufocați de nisip, verze ucise în putini, laptele cald prins murind sub smîntîni, dantelele doamnei păianjen scoase la licitație!!

Mi-am amintit de tărîță, de raiul din șanțuri, de-amiază, mi-am amintit de o piatră frumoasă, de-o scară urcînd spre-un adînc leuștean, de păcura scursă pe linia moartă, de tenebrosul magiun. Glob de mărar — luxură a melcilor!

Sufletele noastre erau putred de bogate-n delicii. Le țineam ca pe niște obiecte de porțelan, unul altuia, în mîini. Beam din ele licorile trupului, veșnic puternici, tandri pînă la cruzime.

Trandafir intim, albastru, al necugetării, crin descheiat, arpacașuri catifelate; legume cu pleoapele umflate

privesc din dorinți. Asfințeam printre razele tale subțiri...

AMURGUL EVULUI MEDIU (III)

1) O, cât de mult aş fi vrut să trăiesc în vremurile acelea odihnitoare când se credea că sîngele stă nemişcat ca o mlaştină în trupul nostru obscur. 2) Logodeam două fire de iarbă, pecetluiam căsătorii înrourate-n burlanele caselor vechi, iubeam doar flori lacome şi animale gălăgioase; totul creştea ca pentru a întâmpina o fiinţă de cristal, neponegrită de lumină. 3) Nicăieri n-am gustat cu o mai aprigă patimă ca aici, în miezul unui crin de scînduri, AERUL! 4) Numai sfărîmînd în degete un melc uscat sau o păstaie umedă îţi poţi da seama de consistenţa tristeţii. 5) Din ceasul ei cu parfumuri clandestine — drept capace: valvele unei scoici perliere! — se insinua în mansarde aroma orei cinci. 6) O viespe lungă, pusă pe o capră de tăiat lemne, împărţită în mici butuci aurii cu o beschie bine ascuţită. Fragmentele se stivuiesc, în amurg, lîngă un zid de cărămidă. Mai tîrziu vom despica fiecare bucată în parte cu o secure străpezită în agrişe. Cu mănuşi pînă la coate, sub pelerine de paie scumpe, vom duce braţe uriaşe alături

de sobele reci şi pustii, înainte de a aprinde focul să păstrăm un moment de jenă...

((

))

AMURGUL EVULUI MEDIU (IV)

1) Fructe uriașe cu scaune-n ele (dar nu stătea nimeni!) se clătinau pe covoare, apăsau ferestrele largi, le spărgeau — oh!, trecătorii uciși! Sîni glorioși, fără stăpîni, somnolau pe paturi greoaie. Un pahar plin cu stofă suna înfundat. Tremuram: pe masă, în trăsuri de-amurg, trecea Yvonne de Burgundia. 2) Trenuri trebuiau să sosească. Pe peron ceferiști, elefanți și eleve mîncău portocale cu gris. Și-un dulap lăcuit: ce regrete în sertare, ce surîs în mînere! Destinul mi se scurgea prin burlane de tablă, în bălii, la colțul caselor mov. 3) O, șanțuri obscure: purgatorii cu ierburi și melci, fragede spaime, protoiereii de mîluri în brusturi străvechi! Rîmele moi mureau în cutii de chibrituri, poduri răscoapte aveau miezuri gustoase de lemn. Un heruv-mormoloc mă păzea lîngă ușile vaste de-oloi. 4) Săli de așteptare cu miros adînc de harbuz! Iar în spatele gării cetatea plușată a poștei, hîrdaie de

leandri, cherestelele sacre! Uneori, în lumina ciudată a tufelor de chimion, filateliștii lipeau timbre pe fecioarele locului. 5) În dosul magaziei de cărămizi — cui să-i pese? — trăia un șezlong. Era viața lui. Ploaia pătrunsă în pînzele-n dungi, soarele ascuns în cuiele mari! Cădeau mere ovale, cu viermi! Cărțile necitite, umflate de rouă, roase pe-ncetul de-omizi... Nici un gînd... Cîte tristeți într-o singură vară!!

RANCHIUNA UNEI NOPTI DE VARĂ

O, va veni o vreme cînd o să trec pe stradă, aplaudat de-o șleahtă de Doamne dulci, superb și indolent în droșcă, prinț gras de mascaradă ținîndu-și mîna-n plușuri și mestecînd zăpadă în timp ce-n țeasta-i caldă fluturi bezmetici fierb. Și-atunci c-un deget lenește-oicere din mulțime să te-mpletești pe roata cupolei ca un lujer, Tu!, cea pe care-odată o răsfățăm în rime, cerșită pe mătăsuri fără să știe nime. Și vulgu-n piața rondă va izbucni în mugeri! Ci ridicîndu-ți roba, pe fesele splendide c-o micșunea voi bate însemnu-mi de Poet!! Apoi voi sta-ntr-o rînă și piersici voi deschide și, savurînd alene grețosele omide, voi porunci surgiul să mîie mai încet. Vei fi atît de tristă și blînd nedumerită de rînjetul ce-mi joacă pe-obraz, c-o să mă rogi, îngenunchind în pulberi, cu tîmpla la copită, să te ascult. Degeaba! Sînt domn ce se irită și-ți îmbrîncește trupul, în silă, la buldogi! Căci sufletul de-o lună ne-

nduplecat și mort e. Baston de trestioară voi învîrți mereu, rîzînd de-acest spectacol ce n-o să-l mai suporte nici consulii cetății, nici sclavii din escorte. Și nasul ți-l va rupe prepelicarul meu!!

((

))

LOGODNICA SECRETĂ A LUI JULIEN OSPITALIERUL

Seara, după ce chem la culcare canarii cu-acordeonul
meu cel cu o sută optzeci de bași,
Îmi scot cu găleata cămașa păstrată-n fîntînă
Și îmi îmbrac pantalonii de doc de-un albastru gingaș,
Și apoi ies în prag și opresc trenul de marfă făcîndu-i
nostalgic din mînă.

Locomotiva cu claxon și vapori e atît de înaltă!
O, înainte de-a mă urca într-o frînă plină cu melci și
căței orfelini,
Îngenunchez lîngă linia-ngustă și caldă și mă închin;
Și astfel începe marea călătorie de dragoste pînă la
ultima haltă.

Căci — nimeni nu știe — acolo m-așteaptă rotundă-n
sertaru-i cu miros de mosc,

Visînd doar la mine, în timp ce-n registrele vechi
clipocește lumina,
Cea mai sfioasă și tristă șampilă din cîte cunosc.
Iar numele ei de logodnică neprihănită e Adelfina...

EPISTOLĂ DIN REZERVAȚIA NATURALĂ DE ÎNGERI

Sufletul meu, și tu știi, e un zadarnic motan siamez
Care se uită la tine, când te dezbraci, în Burgundia!, cu
ochii adânci,
Și te așteaptă-ndelung să termini pe pereți cai vernil să
visezi
Ca să te-apuci, pofticioasă și crudă, potîrnichile dulci și
fazanii prăjiți să-i mănânci.

Atunci el se scoală și vine molatec alături de tine,
Toarce atît de viclean, la picioarele-ți aprige-n șolduri,
și de muzical,
Ghearele-i sînt înfundate în preșuri cu o atît de naivă
asprime,
Încît îl ridici și-l așezi (plictisită de turnuri, de trape, de
fluturi mecanici și crini cleptomani) între sînii medievali.

Și îl îndopi cu fondante spirtoase pînă ce dînsul,
Cu blana lui sacră plină de laice izuri adoarme, și-l vezi
Cum lenevind se transformă-ntr-un înger și, deodată,
te înăbușă plînsul.

Sufletul meu, și tu știi, a fost un zadarnic motan
siamez.

COMMEDIA DELL'ARTE (I)

Deasupra nesimțirii vom flecări-ntr-un colț, vom pipăi popoul fecioarelor cu moț, vom scărpină burlane, vom bate cu ciuperci în buci de domnișoare, vom prinde fluturi berci, vom lua cu lingurița caimacul de pe zei, vom linguși în paturi mari șolduri de femei, vom alinta pubere, galanți ca-n almanah, vom zice, punînd mîna pe servitoare: ah!, vom duela sarcastici pentru onoarea lor: a baligelor sfinte și-a bălăriilor, vom pune pe foițe rupte de crin tutunul, vom număra extatici pîn' la o sută unul, vom sfîșia embleme cu lobode în tiv, vom înțelege vaca în mod intuitiv, vom zgîria-n pereții closetelor sonete, vom călări păianjeni cu ochii în fațete, vom face dulci provizii de-amurg în geamantane, ne vom juca de-a „cu-cu!” prin frîne de vagoane, vom bea cu disperare, spre-a ni se-nchide rana, vermut ce-a luat medalii de argint la Lubliana, iar bibliografia completă

de parfumuri vom studia-o-n șanturi, în magazii, pe drumuri, vom trîndăvi în troace printre purcei de plumb, o!, fiecare vorbă vom încheia-o-n bumb, vom lipăi cu talpa murdară prin smîntîni, vom sta chiar în ulcioare vreo două săptămîni uitîndu-ne afară la cei ce se agită, în timp centre chișleaguri e-o lene infinită, vom frămînta-n lighene cel mai subțire chit, vom răsuci lumina rîzînd la nesfîrșit, ne vom strîmba-n cristale, vom sparge becuri vechi cu filament de Wolfram, vom duce la urechi ceasornice de masă ce huruiesc suav din roți și roticele, mirîndu-ne grozav, pătrunși de importanță, ne vom răsfrînge buza ochind din mers dovlecii docili cu archebuza, vom răguși lalele cerîndu-le să cînte, vom provoca serafii fără buric la trînte, (iar dacă-i vom învinge o să le facem trei burice în loc de unul, umplute cu mujdei!), vom bate-n garduri cuie flogistice de fier, vom depista gînganii sub guler, plini de fler...

COMMEDIA DELL'ARTE (II)

Vom coborî în pivniți la morcovii ce zac în fragede nisipuri mai bine de un veac, ne vom topi în iederi pe ziduri de balcon, vom leșina în pîlnii adînci de gramofon, vom dizolva limacșii cu safe, vom trișa cu trefle de răcoare și rigi de catifea, vom cumpăra volume din care nu citim, vom duce lungi discuții cu Domnul Gordon Pym, vom descărca pe rampe baloturi de finet, vom fîstici-n dulapuri lămîi fără corset, vom trece melci de spaimă pe lame de briceag, vom naviga în bălii, vom picoti în prag, lin gîngurind ca pruncii, nemaîștiind o iotă, vom auzi cartofii în cratiți cum complotă, și-n după-amiezi de toamnă, virili, vom face-abuz cu galben de caisă, cu roșu de harbuz, cu verde de lucernă și mov de glob lucios, blînd ocrotiți de-aripa plăpîndului Eros, vom gelui legume cu sufletul, gingași, ne-om îngropa în bucle mărunte de talaș, halucinați vom suga din ciucuri de perdele licori necunoscute,

îmbătătoare, grele, și în sufrageria ermetică și goală o să ne curgă sînge din nas de oboseală, vom delira prin casă cînd pernele fac gheb, vom prinde-n pudrieră bînd pudră de efeb, vom avansa elastici spre lucrurile-n sine cu mantii în fireturi și jambiere fine, vom distila pe unghii cele mai roze limfe, vom scrie cataloage de fauni și de nimfe, vom despica cișmele, miezuri de-odaie caldă, în căni ascunși, vedea-vom smarald iubind smaraldă, cum trombe de miresme din preș bat furioase tavanurile scunde, cum îngerii de mătase lipesc prișnițe calde pe umede oglinzi, ca strugurii, feerici, ne-om agăța de grinzi, vom mirosi în taină sticlute de parfum cu inima în piepturi tramblînd sonor bum-bum!!, vom încerca delicii cu-agrafe rău famate în părul de la ceafă de heruvimi purtate, din papiote ața ne va chema subtilă, vom merge-n poezie cu o Locomobilă!!!!!!!!!!!!

((

))

PENTRU SUPREMA SERVITOARE

(Imn omiric)

O, servitoare, dulce servitoare din îngereasca mea copilărie, îți miroseam cu lăcomie fusta plină de purici în bucătărie și-ți căutam chiloții sub saltele ca să le sorb cerescul lor parfum, cu nara dilatată, cu ochii umezi, cu inima făcînd trans-bara-bum! Sutienu tău mototolit și acru, ham pentru țîța grea de arpacaș, îl sărutam, mi-l potriveam cu cîrpe în magazii obscure de la lași. O, servitoare, dulce servitoare, cînd adormeau în terfe și sudori, m-apropiam de tine cu sfială să-ți văd coapsele moi cu floci și pori. Aveai mamela bleagă cît ceaunul și la mijloc cu sfîrcul urduros. Ți le-am zărit pe geam într-o amiază cînd să le speli într-un lighean le-ai scos. Oh, părul gras cu rădăcina tare, dat la culcare cu petrol lampant, înfierbînta în el orice agrafă. Iar curul

tău gigantic și vibrant, cu bucle cum pernele și roșii, purtat în rochii learcă de lături, ți-l arătai, pe putini aplecată, punînd cu-nțelepciune murături!!!

((

))

LA GLANDA LACRIMALĂ

Acolo șezum și plînsem. În taverna „*La Glanda Lacrimală*”. Fiecare pe ale lui. Eu boceam mosorelele fără ață, cuiele ruginite, castanele scorojite-n buzunare, plumbuiera din clasa a treia, șuruburile abandonate-n ungherele magaziiilor paradite, pompele de flit, acele de patefon tocite, scriitorii citiți și răscitiți, samovarele-n ruină, dulapurile devastate, crivatul cel bine strunjit, lancea de frasin, fîntînile rotunde, prima erecție (O, într-o vizită, la Belcești, la o doamnă profesoară, O!), ura veșnic îndulcită, fiartă pe plite patrupede: cercuri, porțițe, grătar, cenușă... *Poetul la masa de lucru* transcrise, drept urmare, în fumul gros, verzui, de lumînare cu flacăra limbii slobodă, două elegii: 1. Cafeaua de cicoare-mi dă avînt să mai privesc femei cu craci-n vînt și să fumez trabuci de zece ruble bînd căni de apă simplă și votci duble. Dar lipicioase-n miez clipele-s calpe în după-amiaza vieții mele albe și sînt

sătul de plictiseala blîndă ce rufele pe sîrme lungi le zvîntă în curți înguste, lîngă roșii case, la gemuri, pentru muște moi, cu plase. Și-aștept să soarbă ploaia din cutii de pești motanii sub hulubării și să se pișe leneșă-ntre crini *Iubita Ideală* din vecini. Căci n-am nici chef, nici frișcă să mă fut în căutarea timpului pierdut... 2. Tu care-mi cînți de la magnetofon „*Hello*”, în dimineața asta-i joi... Trec chelnerițe... Trage-n buze moi, țigara fină, sonda cu sifon, o copilandră-punk-omida-albastră. Îngeri își bagă-n ziduri o aripă. Vai, unde e neprihănirea noastră: parfum greoi ce fluturi-i constipă? Și unde-i sufletul prelins din noi ca păcura din osii de vagon? Tu care-mi cînți de la magnetofon „*Hello*”, în dimineața asta-i joi...

((

))

“

Cuprins

”

PATRU RONDELURI VECHI PENTRU DIMOVI

(Din „Sedințele de la raion“)

1. Sînt fericit Dimov, sînt fericit, rondelurile tale–mi plac ca roua pudrînd în zori bombatul infinit. Doar țîțele fetițelor de–a noua au frăgezimea lor de fruct oprit. Oh!, le diger precum un șarpe boa! Sînt fericit, Dimov, sînt fericit, rondelurile tale–mi plac ca roua. Deci în bufetul „Zimbrul“ stau topit în timp ce–afară cu migală plouă femeie cu trecutul țîrîit într–un ciorap, îmi vine să strig: O–U–A! Sînt fericit, Dimov, sînt fericit!! 2. Un imn sfios și trist va fi rondelul pentru Marina. Ea e mama noastră, a celor ce–și păstrează sufletele de mari și mici onirici într–o glastră, și–n cîrlionții ce–i suspină mielul, și–n balega de fluture, albastră. Un imn sfios și trist va fi rondelul pentru Marina. Ea e mama noastră ce cu blîndețe ne arată țelul de dincolo de frageda fereastră sub care putrezește pătrunjelul și–n rouă–mbobocește–o brună astră cînd imn sfios și trist este

rondelul. 3. Acum voi bea mastică. Poate Ile, cînd o să crească, mă va face: Bou! Azi îi aduc un melc de zece kile de șocolată și i– torn cadou. Oh!, sufletul meu pur din nou vernil e ca chiloțeei pe un roz popou. Acum voi bea mastică. Poate Ile, cînd o să crească, mă va face: Bou! Marina o să–i dea atunci pastile ca să slăbească. Eu, timid erou, o să mă lupt cu fluturi și cu bile și–o să dansez cel mai viclean tangou, bînd încă o mastică. Poate Ile... 4. Sînt chelnerițe blonde printre șprițe. „Doriți ceva?“, ne–ntreabă. Noi dorim să se desfac–aprinse la bluzițe și sînii lor cu bumbuleu infim și iz de leuștean și romanițe să ni–i cedeze dulce să–i iubim. Sînt chelnerițe blonde printre șprițe. „Doriți ceva?“, ne–ntreabă. Noi dorim! Și discutînd cu ele gogorițe și bazaconii, după kilul prim, le–aplaudăm cînd fac din șolduri fițe și cu delicatețe le ciupim pe chelnerițele de printre șprițe...

“

)

RUGĂCIUNE LAICĂ

Ferește-mi viața de globul zburdalnic de păpădie,
Să nu-mi lovească tîmpla, feroce. Pe cîmpia cu
mușuroaie de cîrțiță, sporește-mi răbdarea; rîmele trec.
Dă-mi crinul cel mai subțire și tare, să-mi fie
Sprijinul nărilor larg desfăcute, fremătînd a călătorie
spre soarele galben și sec.

Și nu mă băga în rouă ca într-o preacurată, rotundă
ispită.

Aș lua-o, pătimaș, în palme și-aș duce-o la mine acasă
Ca s-o prăjesc, sfîrîitoare, de vie, pe plită,
Și s-o mănînc, pofticios, în sosuri gătite cu leuștean și
mătasă.

Și iartă-mi greșeala de-a pipăi, pe ghizdul fîntîinii,
Ciuturii, lemnul umflat de răcoare-n dorința prăbușirii
ei către apă.

Mai lasă-mi putere o zi, și încă o zi, în degetele lungi
ale mîinii,
Cînd dovlecii de pe pămînt și fructele grele, în aerul
crud, cu spor înțepă,

Seva țîșnită împruscîndu-ți fața, sîinii și șoldul,
lubită Ideală, ce-mi stăpînești, c-osîrdie, bucătăria,
dormitorul, cămara, beciul și, iluminată, podul!

POVESTE A UNEI MICI PLIMBĂRI ȘI A UNEI MARI DEZVIRGINĂRI

Ne vom plimba-ntr-o brișcă dublă,
Eu bun și gras, tu rea și suplă.

Și vom opri la mii de baruri,
Tu bînd zaharuri, eu amaruri

C-un strat de spini pe dedeasupra
Lichidului ce-mi umple cupa.

Și cînd o să ne facem flească
Schimba-vom brișcă pe-o calească

Ce-o să ne ducă, ducă, ducă,
Eu pleoapa-n ticuri, tu năucă,

Din zori de ziuă pînă-n seară,

Prin pădăii, tu-ncă fecioară

Pentru o clipă, numai una,
Căci iată-ne striviți de luna

Miezului nopții în crivatul
În care eu ți-am fost bărbatul

Și-ți mai privesc sîinii, rărunchii,
În timp ce sîngele ți se retrage lin din unghii.

((

))

ROUĂ CU-N POSPAI DE FLUTURI

Apollinaire e iar cu noi
Sîinii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

Pahar de sticlă franțuzesc
Umplut cu bale slave ochi
Mi-e sufletul eu te iubesc
Tu mă iubești scoate din rochi
Marele crin împărătesc

Și-ajută-mă să-l sui în pat
Stau în parfumul tău ca-n casă
Miroase a mărar uscat
Bila de fildeș pe mătase
Bea opiu c-un bătrîn pirat

Ce are fragedul nărav
De-a clipoci clipa-n lulea
Viața-i străvechiul baobab
Cu scorbura plesnită-n stea
Și-n curcubeie Lou gemi slab

Și-Apollinaire e iar cu noi
Sîinii tăi goi fac găuri dulci
În aerul în care-ți culci
Fesele dese și papi bulci
Gîdili căței de usturoi

“

”

“

Cuprins

”

FRATELE LUI ROBINSON CRUSOE

*Motto: Sînt mai bogat decît mă crezi:
Dețin acțiunile canalului Suez!*

Îmi șterg de cizme spada. Am tăiat,
Voios, cincizecișapte de cocoși
Și-am uns cu sînge-ntregul meu palat.
Ci-ndeosebi patul cu ciucuri groși.

Și-am ațîțat cu goarna fină-n glas
Fluturii răi, cărarea să-ți devore.
Căci te aștept. Privesc iuni la ceas
Cum limbile ling fragedele ore.

Și bucuros de sîinii ce-mi aduci,
Frîng sec, sub plăpumi, razele-n cer arse
Și-nmoi cu mîna cocoloșii dulci
De aer, visînd gureșele-ți coapse!!

SUBMARINUL EROTIC

(La contrabas, nostalgic, Johnny Răducanu)

Adu-ți aminte ziua religioasă-n care,
În submarinul nostru portocaliu închiși,
Pluteam hai-hui și pacinici sub case și trotuare
În vechi canale pline de fluturi și crini triști.

Deasupra-ne orașul se zgîlțîia-n tramvaie
Și forfoteau prin ziduri țevele lungi de fier.
O bilă grea de fildeș rostogoleai, bălaie
Dar brună-n miezul coapsei spumoase de plăceri.

Victorioși, cînd steagul l-am arborat — prosopul
Perlat de rouă crudă-a-nceputului de vis —,
O, vie-ne în urmă și focul și potopul,
În fleața ta ureche de nimfă lin ți-am zis.

Și-ai priceput căpșuna că-ți este ferecată,
Ca într-un cufăr trainic, c-o mie de peceti
De gura ce-ți topise în ceară deodată
Cu-amiaza și-nserarea întîiei dimineți.

BERBANȚI, ÎNC-O LECTURĂ

De-aș avea o sumă fabuloasă
Aș plăti toți fluturii din lume
Cu crini gheață, aerul să-l coase
Într-o mie și-unul de volume.

Să citesc pe brînci zorile crețe,
Bîlciurile-amiezii, mari amurguri
Despicate pe tarabe-n piețe
De femei cu testemele tulburi.

Noaptea s-o răsfăț filă cu filă,
Să-i gust coapsa-n literele-i coapte
Precum motănescul meu Peștilă
Pupă-ntre smîntîni trupuri de lapte.

Curcubeul să-l înmoi în rouă
Ca pe-o pîine-n sos vrăjit de chimen
De-ar pocni nu-n șapte ci în nouă

Zdrențe mătăsoase orice himen

Ezoteric (cine, cui ce-i pasă
Că-n găoci de pluș fierb melcii-n spume?).
De-aș avea o sumă fabuloasă
Aș momi toți fluturii din lume...

“

)

HAMBARELE LUI MOLL FLANDERS

(Country)

Pentru Abicia

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Acolo pe un yacht ușor
Trăia piratul Ciung-Șchiop-Chior,
C-o cicatrice pe obraz,
Ce bea din sticlele de lampă
Fitilele cu tot cu gaz
Și o iubea pe Marea Vampă
Care și dînsa era clampă
Căci altfel viața n-are haz!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Bretelele la pantaloni
Sînt din halva și bulion

Și nasturii de la prohab
S-au abolit iar orice damă
Își prinde-n modul cel mai grav
Oh, chica coapselor c-o clamă
Și-ncepe către amurg să geamă
Stînd leneșă sub baobab!!

În insulele Caroline
Britanice e-atît de bine.
Haleală-i cît poți ca să bagi
În tine și te-absorb dulci vagi-
Nedesfăcute a plictis.
Post-coitum de-abia mai sufli.
Cad nuci de cocos în abis.
Fecioarele nu au pantufli,
Fesele cern, sînii li-s dubli.

Și astfel viața e un vis!!!

“

”

PERPETUUM MOBILE

(Descoperirile lui Julien Ospitalierul)

Domnului Andrei Pleșu

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară

Sprijinită de casa

În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa

Înaltă și-n după amiaza amară

Scriu:

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară

Sprijinită de casa

În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa

Înaltă și-n după amiaza amară

Scriu:

Gazda bate nucile, suit pe o palidă scară

Sprijinită de casa

În care eu, bucuros și montaigne, stau la masa

Înaltă și-n după amiaza amară

Scriu...

CARTE POȘTALĂ (1978)

O, mult iubite Domnule

Radu Petrescu,

Să prețuim elevele

(Șînii le cresc cu

Repeziciune-n ore de

Dirigenție)

Și să uităm că viața e

O porcărie,

Vă roag-adînc Brumaru E-

Mil care-acuma

Nu-i, vai!, decît un înger ce

Sărută bruma.

((

))

DESCÂNTEC SCRIS PENTRU YVONNE CU UN AC TOCIT DE PATEFON

*Să se-nghită
De trei ori
Roua clocotită-n
Zori
La flacăra de comori*

La rădăcina unui brustur
Am adormit. Flori grele-n ciuturi,
C-un iz ce minților dau lustru,
Mă oblojeau. Ciucuri de fluturi,
Munți de ciuperci, soarele-n spițe
Mai lipicioase decât firul
Paingului păzeau respirul
Pieptului meu. Zburdau Crăițe
Lăsate-n vînt de Marea Zîină.
Izvoarele cloceau pe prunduri
Broaște umplute cu smîntînă.
Mă odihneam. Nu aveam grunji de gînduri,

Ci numai vise risipite-n carne
Ce încercau Burgundia s-o sfarme.

“

Cuprins

”

IRMOASE FĂRĂ FOLOASE

*(Scrise de însuși Cristofor Columb
la pupa Caravelei Niña)*

1. Dac-ai vrea să-i fii o clipă
Fluturelui meu aripă,
Dac-ai vrea să-i fii o ziuă
Crinului meu dulce piuă
De bătut rouă cu-amurgul
Ce-l ține-ntre ziduri burgul,
Dac-ai vrea să-i fii o viață
Sufletului carne creață,
Ți-aș da melcul meu cel mare
Să te ungă pe picioare
Cu talpa lui grea de-o zeamă
Ce duce-n răsfăț, îndeamnă
Și-nflorește-n zori, femeie,
Lîncedele-mi curcubeie

Sub care cerul se-ncleie.

2. Cristal adînc aveam în față.
Rîvneam spre dînsul și priveam
Cum se întoarce, cu dulceață,
Un șold pe-un pat aliotman.
Era al tău! Urcai, semeață,
Cu sînii, aerul încins.
Coapsele moale și-au desprins
Împodobirea-n mintea-mi fleață.
O, fructe fragede-n prelins!

Cristal adînc aveam în față.
Și-n el pluteai tu într-adins.

“

”

Femeia mea frumoasă ca scriptura,
Nu-ți cer nici coapsele, nici sînii și nici gura.

Ci sufletul răscopt ca o căpșună
Cu mirosu-nțelept și carnea bună

Și gîndurile moi și-adînci ca mierea
După amiezii, spre-a-mi spori puterea,

Și-ți fac din fluturi pat, din rouă masă,
Nelegiuit de alba mea mireasă,

Și-ți nascocesc din vorbe raiul dulce
În care tinerețea ta să-și culce,

Cînd ziua-ți cade tristă la picioare,
Lacrima grea, strălimpede și mare.

VERLAINE MI-A SPUS...

Verlaine mi-a spus în după-amiaza tristă:

„De ce îți lași femeia ta frumoasă
Închisă-n vis. Un fluture există
Numai o clipă-n vîntul de mătasă.
Tu uiți mereu că-ntr-un izvor căzută
Căpșuna, de n-o sorbi, lin putrezește
Chiar de-i atinsă doar de-un voal de pește
Portocaliu sau de un bot de ciută.
Fiindcă pe tine-anume te așteaptă.
Nu-ntîrzia, ci-mbracăte-n veșminte
De in curat și amîndoi, cuminte,
lubiți-vă cît roua-i înțeleaptă.
Paharul golit laș, pe jumătate,
Rămîne-n veci cu buzele umflate.“

((

))

SONET PENTRU YVONNE DE BOURGOINE

Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Fii bucuroasă-n roua care sufăr.
Tu nu pricepi că îngerii sînt triști
Dacă ating cu-aripe lor un nufăr,
Nu fiindcă i-ar dura penele moi,
Ci din amărăciunea că în miezul
Florii deschise nu le este crezul;
Ei cred, știi bine, doar în ce va fi apoi!
De-aceea taci și-ascultă-mă cum plîng
Cînd cerurile pătimesc de Criști
Ce s-au urcat spre soare din adînc.
Nu-ți cer nimic, vreau numai să exiști.
Dezamăgirea fleată, de mărgică,
Pentru iubirea noastră-i mult prea mică.

SONETUL DE PE INSULĂ

(Bocește fratele lui Robinson Crusoe)

Ți-am dat iubirea — *flutur* — și ți-am spus:
De-l strîngi se sfarmă, dacă-l lași dispăre
În aer, înălțat precum Isus
Hristos după ce-a mers lin pe izvoare.
Ci tu ți-ai prefăcut trupul supus
Și sfaturile mele cu răbdare,
Muind creionu-n gură ca-ntr-o floare,
Le-ai scris făcînd de litere abuz.
Dar n-a trecut o clipă și-n ușoare
Veșminte largi de in topit te-ai dus.
Iar eu, rămas, privesc acum arare
Cum i se zbat aripile-n apus
Și nu pot plînge, deși dînsul moare.
Sînt tot mai pustiit, tot mai ursuz...

CALIGRAFIILE ACELORAȘI CUVINTE

1)

Erai atît de frumoasă!
Frîngeam pentru tine flori largi
Umplute cu înger de-amiază
Ce raze-ndesau în desagi

Spre-a merge cu ele-n amurgul
Zărit printre casele-adînci.
Cu mîna mijlocu-ți strîngîndu-l,
Mereu îți șopteam să nu plîngi.

Și sufletul moale, din pieptul
Ascuns în fereli de mătăsă,
În rouă-l topeam pe încetul.
Erai atît de frumoasă!

2)

Mi-ai sosit la ușă ca un înger

Cu aripile ascunse-n suflet
Și-ai șoptit din prag atîtea plînger;
Ca să le însemn de-abia mă-ncumet.

Mi-ai vorbit de rouă ce-ți lovește
Gleznele cînd treci prin ierburi fine
Și de melcii păcătoși, firește,
Moi suindu-și frageda rușine

De pe pulpe-n raiul strîmt și umed,
Blînd ferit de rochia-n răsfrînger.
Mi-ai sosit la ușă ca un înger
Cu aripile ascunse-n suflet.

3)

Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.
Mi se-nvinețise, de sfială,
Mușchiul verde peste buturuge.

Și-i căzu ciupercii pălăria-n

“

”

Balta de sos negru, iar un flutur
Liniștea–ntre raze gălăgia Soarelui.
Priveam ca la–nceputuri

Cum pășești spre mine–n pielea goală
Și cum roua sufletul ți–l zmulge.
Nu doream nici o căpătuială
De la trupul tău de carne dulce.

4)

Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți,
Pe sfîrcuri să nu se suie
Să–ți sugă sîngele. Porți

Cu lacăte strîng. Mari șolduri
(Ce ar zăpăci chiar crinii
Lacomii să îi prindă–n bolduri
Lungi cum razele luminii)

Miști. Clipa–i zemos–gălbuie,

Cu paingi din pînze storși.
Bat căpșunele în cuie
Lîngă sîinii tăi răscopți.

5)

Sînt prea cuminte azi. Mi–e lene
Să–ți prind călcîile mirene,
Gălbui ca fildeșul de bil
lard șlefuit de–un melc agil.

De–aceea sorb cești de oloi
Și cast le pun pe sîinii moi,
Sătul de crudul tăărăboi
Făcut de șoldurile–n toi.

Și mă întind către o clipă
Ce scapă dintre–oglinzi și țipă
Că nu se vede, nu se simte,
Ci doar miroase a veșminte
Spumoase, calde, zmulse–n pripă.

((

))

6)

Erai atît de frumoasă!

Cădeau linguri largi de pe masă

Să-ți prindă miresmele sacre

În palma lor grea de argint

Cînd, lin, cu picioarele macre,

Treceai, în dulci tîlcuri de-alint,

Prin îngerii strînși de-o zi deasă

Anume la mine în casă.

Erai atît de frumoasă

C-aproape-ncetam să-ți mai simt

Privirea, ci numai o rouă

Regală. S-o bem pe din două

În scorbura timpului sfînt...

“

”

CÎNTEC DE IERTARE

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint

Că sînt vesel și curat
Ca zidul cel luminat
De-amiaza cu soare lat,

Că-s fraged și străveziu
Ca-n bucata de pîrîu,
Pe-un prund rumen, un fruct viu,

Că-s cu ochiul larg deschis,
La capăt de vis, spre-abis
Și ce văd, îngerii mi-s.

Buruiană de argint,
Dac-ai ști ce trist mă simt
Că trebuie să te mint...

EPIGRAMĂ AMELIORATĂ (1982)

Nu Carmen de la Ronda, ci de la „Cireșica”,
Bătută-n cur de-un scaun cu scîndurele tari
Și-n cap de-un soare moale, mi-a zis: „E o nimica
Să fii poet cînd puța o ai doar atîtica,
Iar tu-i dai șlef, extatic, de gris mărgăritar!”

Mă argintau lin vorbe suflate dulce-n raiul
Unui răsfăț obraznic: o!, vis al Blondei Potcii!
De inimă tristețea mi se-agăța ca scaiul.
Degeaba beam bezmetic, făcînd-o pe niznaiul,
În suflet plin de mîlul a nu știu cîte votci.

Să-mi întrerup vieța cu fosfor de chibrituri?
Nu, Doamnă dilatată la maximu-n lalea!
Cu fragede injurii ce-mi stau pe limbă-n clituri
O să te-mping, de-a pururi, cu tot cu sîni, în mituri:
Pentru că scriitandrii nu-s niște bla-bla-bla...

SCRISOARE DE DRAGOSTE

Zilele-acelea largi și înalte
Le-am trăit fără tine. Plecasem departe.

Mă strigai pe numele meu de copil:
„Să vedem un salcîm, măcar unul, Emil!”

Nu puteam să-ți răspund, de cît drum ne desparte,
În zilele acelea largi și înalte.

Și mi te-aminteam, și călătoream,
Privind din caleașca albastră, pe geam,

Pădurea, castelul cu turnuri ciudate,
Atît de pustii, de întortocheate.

Iar cînd am ajuns și-am oprit se-nserase.
.....

În salcîm atîrna rochia ta de mătase...

“

)

SONETUL DE LA CURTEA DE ARGEȘ (1980)

Pentru L.M.

În Curtea de Argeș la vreme de ploaie
O bilă pe masă de fildeș gălbuie
Și sufletu-n ținte destinu-n șiroaie
Oh claie de îngerii femeie ce nu e
Decît o mătăasă îți scriu lin prin spații
Ci haru-i aiurea plecat de milenii
Adio zic astăzi amarnicei grații
A copilăriei plictisului lenii
Luxurei ușoare ca puful din perne
Mai pot să-i fiu scribul uzat de dulci vicii
Mi-e viața pierdută în ganguri eterne
Simt zimții grăbiți și vernil ai urzicii
Cum taie sub garduri furnica de vie
Cînd totul vai totul e-o grea bălărie

OH, DÎNSA-I ȘI MIREASĂ ȘI ALTAR

Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Albeața ei împotmolește crinii în mîl.
Privirea-i prinsă-ntr-un cleștar.
Ci-n preajmă-i clipocesc candelă mici,
Plîng îngerii longilini, rîd fluturi groși.
Surparea dulce-a sînilor voioși
Mustește-n prafuri. Roua-i ca un bici
Căzut pe flori întredeschise iar
Cînd melcilor le scoate din tălpi spinii.
Oh, dînsa-i și mireasă și altar
De carne, uns cu-aromele luminii.
Căci ne dospește viața-n suflet, iată!,
Ca pe-un aluat ce dă peste covată!

((

))

IUBITEI CE-ȘI PURTA MEDALIONUL GOL

1. Purtai medalionul gol

Erai iubita mea pe-atunci

Cădeau lumini dulci ca-n nămol

În sălile cît niște lunci

Și-un înger îți dădea ocol

Cu-aripi topite-n protocol

Să intre-ntr-însu-avea porunci

Oh în medalionul gol

Să-ți fie suflet și obol

Ce-n veci nu poți să-l mai arunci

Erai iubita mea pe-atunci

Monoclu eu joben pistol

2. Femeie fără de stăpîn

Cum de-ai trăit cum de-ai putut

Medalionul de la gît

Medalionul dintre sîni

Să-l ții pustiu dintru-nceput

Pînă acum cînd îți îngîn

Cîntecul blînd și amărît

Nu știi că fluturii rămîn

Orbi și pe urmă mor în fîn

De dor de ce n-ai priceput

Că-ți sînt trimis din alt tărîm

Femeie fără de stăpîn

SONET NETERMINAT

Mi-ai spus: „Aici degeaba îți pierzi timpul.
Te du și te sfiește pe hîrtie!”
Și-am început tristețea a-mi descrie,
Cînd cu Septembre-ncepe anotimpul
Toamnei adînci. Ce va urma de-acuma?
O, de-aș putea pe ceilalți fericiți
Să-i fac și-n jurul meu, deloc grăbiți,
Să steie buni, privind cum crește bruma;
Să li se pară că povestea-i mare
Și că sfîrșitul ei va fi frumos.
Mi-e sufletul parcă din carne scos.
Și locu-n care-a fost încă mă doare.

INVITAȚIE

Pentru Maia Morgenstern

Ești invitata noastră la banchet
Ai grijă să te-mbraci cît mai cochet

Pune-ți pe umeri goală doar un flutur
Ca printre noi trupul prelung să-ți scuturi

De-arome spume-n flăcări îngerii răi
Rujează-ți în bleu buzele bea-ntăi

O cupă de furnici lasă un grier
Să-ți țîrîie-n buric altul în crier

Căci astăzi este aerul felin
De-aceea îți transmitem printr-un crin

S-ai grijă să te-mbraci doar c-un șiret
Ești invitata noastră la banchet

“

”

FLAUT ÎN SOS REMOULADE

1. Dac-ai ști ce dragă-mi ești
Ți-ai da drumul pe ferești
Și-ai veni, caldă,-n picaj,
De te-aș lua de pe pavaj,
Lin,
Ca pe-o floare grea de crin
Și te-aș pune-ntr-un pahar,
Pe o prispă de cleștar,
Nu în apă, ci în lapte
Sau ulei,
Să te pup adânc și rar,
Zi și noapte,
Unde vrei!

2. Ce folos
De popou gros,
Și-ncântare

De sîn mare,
Și-ndoire
De subțire
Talie, pe înserate,
În genunchi și-n coate
Roz,
Și amok
De iz și flocc,
De-și dă duhul, din icoană,
Lîngă candela cea fină,
Pînă și Isus Hristos,
Dacă nu sînt ale mele,
Pe divan sau pe podele,
În lumină!!

JURNAL DE ÎNGER

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre.

În dup-amiaza veşnic surîzînd
Parfumurile nu mai pot să umble,
Ci cad încet, fără destin, din flori,
Ca nişte leşuri de fitile groase.
Melci descărnaţi de patimă şi dor
Se-nchid cu ele-n palidele case
Spre-a le iubi bezmetici pînă cînd
Razele fac în aerul frel tumbe.

Sînt stăpînit de soare ca de-un gînd
Înflăcărat. Mi-s umbrele penumbre...

SCRISOARE

Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

Doamne, Doamne, nu mai vine
Timpul să-ți întind pe-o dungă
De pat tare trupul moale?
Să-ți desfac veșmîntul dulce?
Curelușa la sandale?
Răstigni-m-aș pe o cruce
Caldă de femeie tristă,
Bate-mi-aș în palme cuie
Laice de ametistă
Amăruie, amăruie,
Și lăsa-mi-aș în rușine
Gîndul coapsele să-ți ungă...

Țipă sufletul în mine
După mîna ta prelungă.

EPISTOLĂ SENTIMENTALĂ

Dacă ai ști ce-adînci și grei mi-s astăzi ochii,
Ți-ai pune cea mai galbenă din rochii,

Și pardesiul mov ca stînjinelul,
Cu blana lui sburlită în tot felul,

Și ciuboțele cu potcoave lucii,
Și am fugi în lume ca năucii...

O, spre-a-ți iubi picioarele, te-aș duce
Într-o odaie doar din turtă dulce,

Cu clanțe moi, din care curge lapte,
Cu lămpi de zahăr, cu dulapuri coapte

Ce le-ai mușca, lăsînd ușor să-ți pice
Veșmintele subțiri printre popice,

Și-n după-amiezi de-Octombrie, cînd plouă,
Ți-aș unge viața pe felii de rouă.

Însă așa, stăm singuri între singuri.
Pe masă sînt cuțite lungi și linguri,

Sobele-s reci, nefericiți motanii.
E-aproape ziua ce desparte anii.

“

”

EPISTOLĂ RĂUTĂCIOASĂ (1969)

Tu o să pleci la Weimar și eu o să rămân
Neputincios și singur să sufăr la Dolhasca;
Și-acolo, pe stradele, amantul tău bătrîn
Te va-nvăța germana și-ți va umbla la sîn
Cu mîna lui cea rece și umedă ca broasca!

Cînd vei pricepe oare că eu, Emil, obezul
Ce-ți dăruie romane și-ți scrie poezii,
Te-ar fi făcut să-i afli iubirii chichirezul
Și dezvelindu-ți șoldul am fi intrat în miezul
Celei mai dulci și pline de mofturi tragedii?

Nu mai erai virgină și totuși ce crudelă
Te-ai comportat cu mine, duiosul tău amic.
Ca să-ți ajung la buze, din flori clădit-am schelă
Și ți-am scăldat în lacrimi, dantelă cu dantelă,
Chiloții de-amazoană și portjartierul mic.

Cu stropitori de aur ți-aș fi stropit trotuarul
Pe care dimineața te duci la repetiții
Și ți-aș fi mers în urmă, purtîndu-ți degetarul,
Și poate că o dată, lin depășind hotarul
Furourilor tale, ne-am fi dedat la viții...

Căci mi-ai distrus viața, Cornelia Gheorghiu,
O, actoriță moale de pluș înveninat.
Și sufletu-mi de înger, suavul și zglobiul,
În rări pantofi de damă, cu tocuri ca burghiul,
L-ai ocolit, jenată de-amor, ca pe-un rahat!!!

“

”

MICĂ RUGĂCIUNE PENTRU AJUTAT ORBII (1968)

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană;

O, cît de mult aș vrea din ea să sorb
După amiaza asta diafană...
Du-mă încet alături de dulap
S-ating cu degetele lemnul tare,
Poate așa o să ajung să scap
De după-amiaza asta ce mă doare...
Apropie-mă, palidă, de pat.
Nu-ți fie teamă. Vreau, plin de rușine,
Să plîng cu capu-n perne înfundat
După amiaza asta fără fine,
După amiaza asta ca un morb,
După amiaza asta ca o rană.

Ia-mă de mînă, Cuchi, ca pe-un orb
Și-ajută-mă. Pe masă e o cană...

BALADA NEGUSTORULUI DE POSTAVURI

Un vechi negustor de postavuri,
Strigîndu-și, trist, marfa prin praguri

De case cu ușile-nchise,
Trecuse prin târg și pierise-n

Amurgul ce-aproape întruna
Din zori se lăsa și cu bruma

De-un metru-apăsînd peste lucruri
Și oamenii storși de buclucuri,

Uimiți că-i chemase în praguri
Un vechi negustor de postavuri,
Cîndva, dus pe alte meleaguri...

BASM

Pentru Valeria Seciu

Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune.

Mă așteptai. Erai femeia dulce
Ce trebuia alături să se culce,

Nu în pămînt, ci-n aer, mult deasupra
Crinilor care-și înclinau, grei, cupa

În semn de despărțire și plecare
De lîngă miera albelor izvoare.

Căci hărăzit ți-am fost. Și-anume,
Copil al blîndului Soare Apune,
Veneam spre tine ca o rugăciune...

GIUVAIER MARE ȘI ALB

Pentru Maia Morgenstern

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald să ți-l port în suflet

Pînă clipele îmi scad
Și-amurgul se-apeacă, umed,
Fără vînt, ci-n răsuflarea
Năruită dinspre îngerii,
Cînd îi bîntuie mirarea
Că-s tociți și n-au răsfrîngeri
Să-mi mai deie har, chiar putred,
Să-ți scriu rochii, fald cu fald,
Cît creierii mi-o încumet.

Giuvaer mare și alb,
Trupul cald ți-l port în suflet...

CÎNTEC DE FÎNTÎNĂ

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am luat fîntîna

Ridicînd-o-n cer cu mîna,
Ca pe-un crin pietros și greu.

Îngerii să-mi afle-n apa
Rece, limpede, verzuie,

Setea istovită-n groapa
Ciuturi ce cade, suie.

Și poate chiar Dumnezeu
Mi-ar gusta-n rai săptămîna.

De nimic nu-mi pare rău.
Numai că n-am zmulș fîntîna

Din pămîntul meu și-al tău,
Să plutească-n nori mereu...

SFAT

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg.

Dezbracă-ți veșmintele
Cînd luneci prin burg

Cu trupul, corabie
Umflîndu-și în vînt,

Mari, sîinii. Abia de e
Un prag pe pămînt

Sub zare. Incintele-n
Praful rîmele-și scurg.

Ascultă-mi cuvintele
Șoptite-n amurg...

CÎNTEC DE NERĂBDARE

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu subsuori bogate

În ieder, criniști, volburi, încep
Roua-n buric să clocotească-n roate,
Evaporînd și îngerii și dracii.
Sîmburii fructele mișcau în aer,
Crud vînzoliți, și înălțau copacii
Zvelți, credincioși, umpluți c-un laic vaier
De frunze-n smoc. Nimbat cald, pîntecul
Albea a dor și roditor a toate

Vrăjmașul meu cel dulce erai tu.
Mă așteptai cu șolduri fierte-n lapte...

ÎNGERII MĂ TRAG DE MÎINI

Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc,
Străvezii și nefiresc,
Într-o clipă cît în luni

De zile spre sîni ce-ți cresc,
Nu din trup, nu de pe piept,
Ci din cer. Și mă pripesc,
Și n-apuc să mai aștept,

Mă înalț, trec printre bîrni
De tavan dumnezeiesc!
Îngerii mă trag de mîini,
Degetele îmi lungesc...

RUGĂCIUNE LAICĂ

Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi peste trup lumina
Ca pe-o haină de purtat
Pîn-ajung lîngă fîntîna

Clipei plină ochi cu apă
Străvezie. Sete-mi este,
Sprijinit de ghizdul tare,
Să primesc blînda ta veste

Că mai pot să-mi tîrîi mîna
Moartă printre fluturi vii.
Doamne, nu mă nimici,
Lasă-mi ca veşmînt lumina.

DULCI DISTIHURI PENTRU PRIETENII DE TAINĂ

Cel care-mi bagă-n spate un cuţit,
Binevenit fie şi fericit!

Şi-aşa mi se părea trupul prea greu,
Şi-aşa nu mai ştiam dacă sînt eu

Sau altul se preface a-mi trăi
Zilele vechi în săptămîna gri.

Binevenit fie şi bucuros
Că zac, parc-adormit cu faţa-n jos,

Visînd la ce se-ntîmplă pe pămînt.
Întruna-i voi cînta sufletul blînd

Aceluia ce-mi bagă un cuţit în spate.
Fie veşnic fericit!

RUGĂCIUNE LAICĂ

Doamne, nu mă părăsi,
la-mi în brațe sufletul,
Pe cărări de rouă du-l,
Să-l calce oricine-ar fi

Dis-de-dimineată zmulș
Către-amurg, unde scaieții
Vineți rîd cu fața-n sus
Și rănilor-s cît pereții.

Și mai dă-mi un zori de zi,
Poftele să-mi îndestul.
Doamne, nu mă părăsi,
la-mi în brațe sufletul..

CÎNTEC

Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate?
Picioarele slăbite-abia
Lipeau pe praf tălpile late.
Dar gleznele-i vibrau subțiri!
I le-ngrijea roua de cînd,
Printre șerpi, arbori și zefiri,
Carnea și-a rupt și, surîzînd,
În truda și în joaca sa,
A strîns de jos razele sparte.
Era spre seară. Mai putea
Să-și ducă sufletul în spate...

CLIPA CEA SURÎZĂTOARE

Se cățăraser, Doamne, peste mine
Verzuia prăbușire de lumină.

Fruntea-mi fierbinte-o nădușise, albă,
O rouă rea în rotunjimea-i calpă.

Și-mi amorteau picioarele în frigul
Amurgului țepos ca țipirigul.

Ci mai curgeau ceasornice și încă
Îmi da tîrcoale-un înger, să mă strîngă,

Între aripi și să-mi surîdă numai
O clipă, cît îi șterg de pe nimb spuma-i.

DIN „CONVORBIRI LITERARE“

SCRISOARE

Nichita, Nichita,
Nu-ți mai cerne sita
Sufletului floare
Pentru-acel Brumare
Ce bea-ntr-o Dolhască
Lîng-o veche șină
Tril de rostopască-n
Ceașcă de lumină
Și-ți alintă tandru
Rouă de pe praguri...
Unde-i cățelandrul
Dulcilor meleaguri
Ale-adolescenței?
Unde-i trandafirul
Moale, ca să geamă
Cînd destramă firul

“

”

Vieților de damă?

Nichita, Nichita,
Lenevesc atîta
Încît mi-e rușine
De furnici și-albine.
Ele cară hrană
Dînsele dau miere.
Face-m-aș o rană
Plină de durere
Pe un melc de aur,
Face-m-aș coclaur
De hălăduire întru fericire
Și-ntru puritate,
Frate, frate, frate...

CHIUITURĂ

Ți-ai scos sînii la mezat
Și buricul.
Pe ei sufletul mi-am dat,
Pe el atîtul,
Doar un vîrf de limbă-nfapt
Fierbinte într-însul.
Nimfă de eucalipt
Ce te-apucă plînsul...

“

)

DIN „CONTRAPUNCT“**POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ
ȘI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU**

Povestea boiernașului de țară
Și a fecioarei cu lindic zglobiu
Am scris-o pe foiță de țigară,
Trîntit în praf, c-o de păianjen gheară,
Muiată-n sînge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târgușor cu coropișniți
Prinse-n țîțîni sub vechi latrine mari
Un boiernaș ce-și da tihnit prin rîșniți
Tristețea și-și pune pe suflet prișniți
De rouă strecurată prin mărar.

El se trezea în zvon de bibilice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag

Le îmbrăca și pe cărări propice,
La pădăii zdrobind și la furnice,
Pîna-n amurg umbla c-un zîmbet vag.

Dar într-o zi primi un plic albastru
În timbre mov, peceti de miere roz.
Cu briciul boiernașul cel sihastru
Îl despică și-al vieții lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.

Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ținut cu iz aliotman,
Rugîndu-l iute-n orice are roată
Să vină cît mai este încă fată
La vîrsta ei de șaisprezece ani.

Și boiernașul, luînd bilet la gară,
Călători pe-al liniei fier grav
Și-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele își desfăcu, sprintară,
Ca să-i arate himenul suav.

((

))

Și, Doamne!, iartă-mi gingașele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cârlionțime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-și tocmi frizer.

Ci dînsu-ngenunchiat smerit în fața
Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceașcă-ntîi adînc dulceața
Și bărbăția lui trecu ca rața
Pe apă printre buzele-i, apoi.

Și fericiți jucatu-s-au departe
De lumea rea, rostogoliți pe pat,
Lin desfătîndu-și fiecare parte.
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieleță de zmeură legat,
Voi scrie, clătinînd condeie grele,
Și-atunci, o, cetitorule, vei ști
Acele lucruri durdulii și frele

Ce se întîmplă-n zori sub păturele
Între îndrăgostiții serafii.

BLESTEM

La o blondă eminesciană

Crăpa-ți-ar curu-n două buci frumoase,
Plezni-ți-ar pizda-n patru buze moi,
Femeie, teleguță de mătase
Cu roțile-nmuiate în oloi.

Și fi-ți-ar mutra-n pușcăria dulce
A părului tău galben, revărsat
Ca niște raze lungi ce vor să-și culce
Blînd amintirea soarelui pe-un pat.

Căci mi se rupe-n paișpe de plăcere
Și mi se umflă sufletul de sos,
Cînd pielea ta, prelinsă ca o miere
Din creștet pînă-n tălpi, ți-o ling pios.

DIN „PLAI CU BOI“

INFERNALA COMEDIE (1978)

SONETUL NR. 3

O, vremurile cînd eram ferici!
Timpul curgea ca pișălăul, moale,
În ale zilei de-alabastru oale;
Oh, castronaș, ah pămătuf, uh, brici
Cu care Dînsa își rădea, sub poale,
Împrăștiind prin casă floci unici,
Buzele moi ca niște balamale
Și ciucureii cretei găurici,
Încît făceam la gură dalbe bale
Și ne băgam în pivniți prin gîrlici
Ca să ne futem dulce fii cu fiici,
Și-apoi c-un degețel plin de fecale

Să desenăm pe zidurile pale
Un milion de pule și infiniți lindici!

((

))

SONETUL 9

Ți-s buclile frumoase ca două fenomene
Cerești ce se întâmplă o dată-ntr-un mileniu,
Pe hărțile stelare ți le-a-nsemnat alene
Cu mîna lui buimacă de pofte dulci un geniu.
Și sîinii ți-s ca piscul în nori cînd stai pe spate
Întinsă în grădina din dosul casei vechi.
Picioare lungi, în carne de trandafir lucrate,
Crăcești, semeață nimfă, pînă la șapte leghi!
Și-n pizda ta se-adună toți fluturii din lume
Bolnavi să-ți soarbă-n trompe nectarul ce-l secreți,
Ți-o-mpotmolește rouă, ți-o bate-n groase brume
O toamnă-nnebunită de-albeață pe pereți.

Ci eu, să te cutremur, îți picur cu ibricul
Cel falnic de alamă, cu ceai rusesc, lindicul!

SONETUL 13

Dac-ai avea, iubito, același cur bombat
Ce-ți tremura acum vreo zece ani în urmă
Sub fusta de-o pălmuță, te-aș priponi de pat
Să fii a mea, dar numai a mea, ci nu în turmă.
Și-n iesle de Murano ți-aș da doar chifle moi,
Să ți se facă buca mai plină și mai dulce.
Și-o dată la trei zile și-un kilogram de-oloi,
Ca sîinii dup-aceea în căni să ți-i pot mulge.
Și te-aș plimba pe preșuri numai în patru labe
Și-n gură cu zăbală de vechi mărgăritare,
Să se-ntărească mușchii în locurile slabe.
Și, țesălîndu-ți părul tău fin dintre picioare,
Ți-aș da-ntr-o seară drumul prin camera-ncuiată,
Dac-ai avea, iubito, oh, curul de-altădată.

((

))

SONETUL 17

Ți-s bucele crescute frumos cum cozonacii
Lucrați în drojdii bune. Și-s rumenite blînd.
Și pizda ta miroase, cînd îți desfaci lin cracii,
Catielnițînd cu dînsa smirnele calde-n vînt,
A fir de voinicică păstrată-ntr-o scriptură
De-un popă prins cu mîna sub poale la femei.
Saliva ți se-ngroașă ca o smîntînă-n gură,
Căci ai, crestată-n simțuri, ceresul obicei,
Cu buzele răsfrînte, carîmb de cizmă moale,
Bărbaților de-a suga al treilea picior.
Chiloți cu epolete de mareșal la șale
Porți tu pe curu-n luptă atotbiruitor.
 Și-n văile-ți adînce stă gras și copt ca spicul
 De grîu mănos în toamnă, cît vrabia, lindicul!

SONETUL 19

Ce desfătare, iarăși popou cu locuri dragi,
Lin ridicîndu-ți fusta și sprijinită-n coate
Pe un pervaz, îmi dăruie ca pe o bunătate,
Uitîndu-te afară și mestecînd posmagi.
Și fiindcă ți-e rușine un pic de ce îți fac,
Vorbești cu o vecină ce-ntinde rufe-n curte,
Și-i scrii chiar cu creionul rețete pentru turte,
În timp ce eu cu mîna blînd bucele-ți desfac.
Și-atunci cînd plin de rouă, fără să știi nimica,
Mă bălăcesc în tine ca-n troace dulci moi porci,
Tu rîzi și-i spui vecinei că-i gata mîncărica
De fiert, și din fereastră alene capu-ntorci,
 Băgîndu-mi limba-n gură, tot sufletul să-mi sugi.
 Și-ți scoți, înfierbîntată, piciorul din papuci.

SONETUL 20

Gospodăria noastră are boboci de rață
Și porci ce dorm la umbra dovlecilor în floare.
Cu noaptea-n cap și-n suflet cu-amor, de dimineață
Ne-om răsfăța. Sărutu-ți întâi, între picioare,
Lindicul mic și gîngav și bagu-ți degețelul,
Pentru-a-ți aduce-aminte la ce-ai să- folosești,
În curul alb și mare, pe-urmă, oh, tot felul
De dragi și dulci poziții vom lua-n adînci calești
Și-un surugiu cu biciul pe cele șase iepe
Ale simțirii sta-va pîn' om ajunge lin
La hanu-n care rouasă sfîrîie începe
Pe foi de obligeană și se preface-n vin.
 Și ne-om întoarce iute, căci ne așteaptă treaba,
 Tu să-ți plivești ciorapii, eu să car floci cu roaba!

SONETUL 25

O, astăzi nu-ți mai trage pe curul dalb chiloții,
Vreau să-l dezmiard întruna, din zori și pînă-n seară,
Și dacă găurica va-ncepe să te doară
De-atît amor ți-oi unge-o, cum osiile roții
Se ung c-o pană moale de gîscă jidovească
Muiată în untură albastră de balenă.
Și-apoi și mai amarnic, zglobii și fără jenă,
Ne-om giugiuli-n fereastră, ca lumea să privească.
Și-ncet, încet, pe stradă, cu toții se vor fute,
Dudui vor sta la cassă cu bucle-n ghișeie,
Și blonde taxatoare prohave-or să descheie
La Domnii din tramvai, sugîndu-i cît mai iute
 Pîn' ce coboară-n stații. Și școli întregi de fete
 Își vor freca, la tablă, lindicele cu crete!!!

((

Cuprins

))

SONETUL 42

(Sonetul esențial – elogiul iubitei Ideale)

Ți-am mirosit căcatul: doar raiul are flori
Atât de parfumate pentru-a-ndulci-n somn sfinții.
Ți l-am gustat: doar rouă alcoolică din zori
Învie-n mine astfel de-adânc puterea minții.
Și l-am mâncat: iubito, ce har dumnezeiesc
S-a pogorât asupra-mi în clipa longilină.
Pe urmă chiar pișatul, ca dintr-un crin regesc,
Sorbitu-l-am și-n suflet potop e de lumină.
Sînt Geniu, văd Ideea, aud Celeste lieduri
Și toate-s datorită aceluia straniu fast
De floci și buci crăpate cînd, laică, sub ziduri,
Cu fusta-n cap, pe vine, te caci iconoclast!
Și-apoi, crud universul scoțînd din întuneric,
Cu-o auroră-n spume fierbinți, te piși feeric!

INFERNALA COMEDIE (1978)**SONETUL 10**

În asuprire blîndă o să te țin de-acum.
Din pat tu nici o clipă n-ai voie să cobori!
O să-ți aduc pahare de apă ca la flori
Și de spălat calupuri chineze de parfum.
Și pile cu zimți trainici și forfecuțe reci
Cu care să-ți faci unghii vestite la picioare,
Și-o rază de lumină subțire ca să-ți freci
Lindicul mic, topindu-i plăcerea dulce-n soare,
Și-adesea ți-oi da-n brațe chiar bărbăția mea
S-o mîngîi lin cu limba ta proaspătă și aspră,
Și uneori, cînd rouă apasă-n geamuri, grea,
În zori spușiți de ziuă, vei suferi pedeapsă...

